

Catalunya Cristiana

[/catalunyacristiana](#)

[catalunya_cristiana](#)

[www.catalunyacristiana.cat](#)

[@catorcristiana](#)

[catalunya cristiana](#)

INCLOU EL
CALENDARI
2024

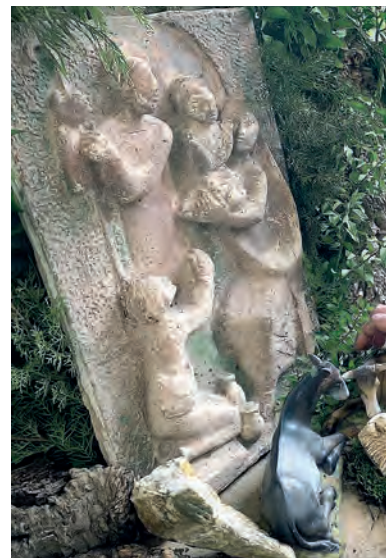

Il·lustració: Sira Lobo

SUMARI

24 DESEMBRE 2023

Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Vida eclesial	14
Anàlisi	24
L'Entrevista	26
Carta dominical	30
Biblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	36
Cultura	38
Agenda	46
Des del carrer	47

22

**Memòria agraïda de
Girona al bisbe
Carles Soler i Perdigó**

J. Víctor Gay recorda la seva figura

16-17

Nadal al Vaticà

El pessebre de la plaça de Sant Pere recorda sant Francesc

38-39

Missatge i espiritualitat del pessebre

Article de fra Valentí Serra

40

Guardó per a Mn. Peio Sánchez

Ha rebut el premi de Cinema Espiritual de Catalunya

EDITORIAL

L'essència del Nadal

La ciutat italiana de Greccio, amb les seves característiques grutes, va ser testimoni privilegiat, l'any 1223, del primer pessebre vivent de la història. Gràcies a les Fonts Franciscanes sabem que sant Francesc d'Assís, que havia peregrinat a Terra Santa tres anys abans, va tenir la idea i el desig de celebrar la memòria de l'Infant que va néixer a Betlem enmig de la pobresa i de la màxima senzillesa.

El pessebre, 800 anys després, està en bona forma. Ho veiem en les múltiples exposicions de pessebres, de diorames i en els nombrosos pessebres vivents. També en els pessebres que fem en família al caliu de la llar o en els pastorets. La temporada 2023-2024 dels Pastorets de Catalunya compta amb més de 250 funcions repartides per 52 municipis d'arreu de Catalunya. El pessebre és un indubtable patrimoni històric, cultural i artístic però també és l'“excusa” perfecta per aprofundir en el missatge catequètic i bíblic. En la carta apostòlica *Admirabile signum*, promulgada el desembre del 2019, el papa Francesc assenyala que “des del pessebre, Jesús proclama, amb humil poder, la crida a compartir amb els últims el camí cap a un món més humà i fratern”.

El pessebre, per tant, és una invitació a viure l'essència de Nadal en un clima d'austeritat i de senzillesa, molt allunyat de l'aparador consumista que se'ns ofereix. És també una invitació a compartir el que tenim amb els germans més necessitats. Segons Càritas, a Catalunya 1 de cada 3 llars té dificultats per fer front als subministraments, al menjar o el lloguer. El 13 de desembre Arrels Fundació va organitzar un nou recompte per saber quantes persones viuen al carrer a Barcelona. Una xifra que any rere any no para d'augmentar. Quan fem o contemplem el pessebre tinguem ben present aquesta humanitat ferida i oblidada i que tenim molt a prop nostre.

.....

*Fes que
aquest Nadal
s'ompli
de petits miracles*

A Catalunya, 1 de cada 3 llars té dificultats per fer front als subministraments, al menjar o al lloguer.

No ho permetis.

Tu hi tens molt a veure.

Fes un donatiu a

www.caritascatalunya.cat

ES69 2100 5000 5802 0008 9517

📱 bizum 38031

Caritas
Catalunya

La setmana en tuits

FRANCESC MATEU I HOSTA

@FRMAT

14/12/2023

Metge i director del Fòrum de Síndics Avui tinc son. Aquesta nit 500 persones hem estat fent el recompte de #personesSenseSostre que hi ha a Barcelona. Hem recorregut tots els carrers i cadascú s'ha fet conscient, un cop més, de la realitat d'un trosset. Prou per veure que hi ha molta gent dormint al carrer, molta

RICARD RIURÓ

@TATXARC

14/12/2023

Enginyer industrial

No portava solideu, ni es va posar la mitra durant la celebració en la missa exequial de l'estimat bisbe Carles Soler. Però des de fa gairebé dos anys ens fa de bisbe, de pastor. Amb senzillesa, amb humilitat, sense protagonismes. Gràcies, Mn. Lluís Suñer!

EVA FERNÁNDEZ

@EVAENLARADIO

13/12/2013

Corresponsal de la Cope al Vaticà Quina bona notícia i quin gran encert! La periodista Sara de la Torre farà una feina fantàstica al capdavant de la comunicació de l'arxidiòcesi de Madrid. El cardenal José Cobo ha triat bé. Enhorabona!

VALENTINA ALAZRAKI

@VALEALAZRAKI

12/12/2023

Periodista i escriptora

En una entrevista exclusiva amb N+ Media el papa Francesc va revelar que té preparada la tomba a la basílica de Santa Maria la Major per la gran devoció que té a la Mare de Déu Salus Populi Romani i que està simplificant el ritu dels funerals papals

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

EL VOLUNTARIAT A LES PRESONS

El director del Secretariat de Pastoral Penitenciària de l'arxidiòcesi de Barcelona, Josep Maria Carod, va elogiar el 12 de desembre el servei generós dels voluntaris a les presons. En una entrevista al programa *La caravana*, el mercedari va explicar que “no són voluntaris de presons, sinó de la Pastoral Penitenciària, cosa que els converteix en agents i en persones que consagren el seu temps lliure per oferir-lo gratuïtament als interns, a les famílies i a les víctimes”.

Carod va comentar que el vo-

luntariat a les presons “és una responsabilitat, no pas un joc d'entreteniment, però tampoc un servei per tranquil·litzar la consciència, sinó que es tracta d'un oferiment a favor de les persones més assenyalades de la societat”. El responsable de la Pastoral Penitenciària a Barcelona va assegurar que “sempre en l'àmbit de l'Església, el nombre de dones voluntàries és més gran, i ara fins i tot a les presons també, ja que són un 60%, dins un conjunt d'accions més humanes i més religioses on la dona s'implica més”.

Zoom **MACIÀ GRAU**

Sota el lema “Units per la pau”, el dimarts 12 de desembre la Sagrada Família va acollir la missa criolla per la pau i també d'acció de gràcies pels deu anys de pontificat de Francesc. La celebració, presidida pel bisbe auxiliar de Barcelona David Abadías, va comptar amb l'acompanyament musical dels artistes David Bisbal i Pasió Vega. A la missa s'hi va sumar el papa Francesc, que a través d'un vídeo va mostrar el seu suport a aquesta iniciativa solidària, impulsada per sor Lucía Caram, i va demanar als assistents “no apartar el rostre del pobre”.

L'efemèride

26 de desembre del 1978

Comença a París la primera edició del Ral·li París-Dakar

Contrapunt

M'ha tocat la grossa!

**MN. JAUME
MAYORAL**

Delegat de Càritas d'Urgell

Des de Càritas voldríem un Nadal ple de petits miracles

M'ha tocat la grossa!" és una de les expressions que any rere any se sent. És una expressió que ve acompanyada de crits, abraçades, una gran excitació emocional i que acaba amb uns brindis amb cava (esperem que almenys sigui "Cava amb Cor" per Càritas). Però també hem de ser realistes i molts acaben dient allò de "salut tinguem", quan no els toca la grossa, i van estripant les participacions que no han tocat —ni tan sols a la *pedrea*. Malgrat tot, no perdran l'esperança de tornar-hi el proper any per poder cridar en algun moment "m'ha tocat la grossa!".

D'aquesta tradició, jo només "compro" el sentiment que l'embolcalla: l'esperança. Aquesta actitud tan viva en tanta gent que espera que

li toqui la grossa... És aquesta la que m'agradaria que es visqués, amb la mateixa intensitat, en el Nadal cristià. Sí, el Nadal d'una establia a Betlem, on ens va tocar a la humanitat el "premi" més gran, que és l'Encarnació de l'Amor de Déu, el naixement de Jesús. Vet aquí la diferència amb la "grossa": tots els homes i dones d'arreu sí que podem cridar amb força "ens ha tocat!".

Des de Càritas voldríem un Nadal ple de petits miracles, que la grossa arribés a tothom, i especialment, als més vulnerables i marginats. Voldríem que arribés a aquells que no poden ni buscar un premi en la *pedrea* de la vida, perquè se'ls ha descartat, se'ls ha tret del bombo de les oportunitats i de la justícia social. Per això, des de Càritas, treballem, sense escatimar

esforços, perquè l'amor ens toqui a tots.

A l'Evangeli, els cecs hi veuen, els coixos caminen, els leprosos queden purs, els sords hi senten, els morts ressusciten, els pobres reben l'anunci de la bona nova... Aquest Nadal, amb l'ajuda de tots vosaltres, que possibilitau la tasca de Càritas, podrem proclamar en clau de Bona Nova: que els refugiats són acollits, que els infants i joves reben suport educatiu, que les famílies tenen ajudes per a aliments, medicines, roba, que els avis i àvies són acompanyats, que els aturats són ajudats a trobar feina...

Els petits miracles continuen ben vius amb la vostra pregària i la vostra ajuda i així podem cridar i celebrar que ens ha tocat el Nadal!

Punt de vista

De l'arbre dels desitjos a l'arbre dels agraïments

ALFONS GEA

Rector de Sant Vicenç de Jonqueres

Cada any, solen decorar un dels arbres de davant de l'església amb garlandes lluminoses i, penjats a manera de fruits, els desitjos dels infants de les escoles. El lema és fàcil: "El Nadal que desitges."

Avui prevaleix el desig, que, encara que sigui il·loable, esdevé frustració a la curta o a la llarga. I per si no fos prou, l'entorn social i comercial ens fa anhelar un seguit de metes de regals i celebracions que, en no assolir-se del tot, també són frustrants.

Potser és hora de fer un tomb a un

Nadal que en molts casos genera tristesa i frustració. Mirant els pastors del pessebre veiem com porten presents en agraïment a l'Infant Déu, que se'ns regala als homes i dones de bona voluntat que acollim la seva vinguda. Es tracta de passar del desig a l'agraïment. Els factors que integren l'agraïment són més sans i terapèutics que els del desig.

L'agraïment ens convida a reconèixer allò que tenim i no allò que ens falta, amb la qual cosa ens fa rics i satisfets i no mancats del que desitgem i no tenim. L'agraïment que donem a algú que no l'espera el transforma. També ens fa connectar amb allò positiu, perquè agrair és reconèixer allò bo de l'altre.

Aquest Nadal he decorat el meu arbre i el de la parròquia amb les boles de l'agraïment.

Gràcies pel meu Parkinson, que m'ha permès conèixer gent que tre-

balla per ajudar els malalts, alhora que les limitacions de la malaltia em fan ser més humil.

Gràcies per la mica de soledat, perquè m'ha ajudat a acostar-me més als que veritablement estan sols i m'ha fet valorar les trobades amb les persones com la major riquesa.

Gràcies per Jesús, que confia en nosaltres, malgrat que el rebutgem i crucifiquem en els marginats d'aquest món.

Gràcies per la dificultat de la vida, que em fa anhelar la plenitud de l'eternitat en Déu.

Els factors que integren l'agraïment són més sans i terapèutics que els del desig

**CARD. JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA**
Arquebisbe de Barcelona

L'infant que va canviar el món

Glòria a Déu a dalt del cel, i a la terra pau als homes que ell estima! (cf. Lc 2,14). Aquest és el joiós missatge que els àngels van proclamar per anunciar al món el naixement de Jesús. Demà celebrarem la solemnitat de la Nativitat del Senyor. Tornarem a viure agraïdament i joiosament que Jesús ha vingut al món per compartir amb nosaltres alegries, inquietuds i esperances. Com els pastors, anem a buscar Jesús i donem-li gràcies, perquè s'ha fet home per salvar-nos.

Avui voldria compartir amb vosaltres una bella història que ens pot ajudar a viure més intensament el temps de Nadal. Va succeir al segle XIX, en un campament miner dels Estats Units. Expliquen que en aquell lloc remot una dona va tenir un fill preciós. Desgraciadament, la dona va morir poc després de donar a llum.

Uns miners van trobar l'infant adormit i embolcallat en uns draps. Dormia a l'interior d'una cabana vella i tenia com a bressol una caixa mig trencada. Captivats i entenedrissats per aquell petit ésser, van decidir acollir-lo i cuidar-lo. Llavors, un dels miners va anar al poble més proper, que estava a més de vuitanta quilòmetres, i va comprar un bressol de fusta i roba per al nadó.

Els miners eren homes aspres, acostumats a una feina dura i, no obstant això, en aquesta situació van saber organitzar-se i mostrar altres habilitats. Així, van crear una llar per a aquell nounat. Van netejar la cabana i en van emblanquinar les parets. Expliquen també que van establir algunes regles per cuidar aquella criatura. Si algú volia visitar-lo s'havia

de rentar i canviar de roba. També es va prohibir cridar i dir males paraules per no desvetllar-lo. Així va ser com de mica en mica un nen petit va anar canviant la vida d'aquell campament miner.

Tal com veiem en aquesta història, quan acollim els més febles la nostra vida es transforma. Crist ens demana que posem al centre de les nostres vides aquells germans nostres que són més vulnerables. I és que, al Regne de Déu, el més petit és el més important.

Jesús ens diu a l'Evangeli que quan acollim i atenem els més necessitats, acollim i atenem també Déu. En aquella època, els nens no eren importants en la societat, no tenien cap dret. És per això que Jesús els posa com a exemple quan diu: "Qui acull aquest infant en nom meu, a mi m'acull, i qui m'aculla a mi, acull el qui m'ha enviat" (Lc 9,48). Aquesta octava de Nadal et convido a entrar en la presència del Senyor i preguntar-li: Jesús, a qui vols que aculli en nom teu? En qui t'encarnaràs?

Cada Nadal celebrem que el Fill de Déu es va fer home. Es va encarnar en un nen pobre i vulnerable. I ho va fer perquè ens estimava i volia estar al costat nostre. Així ho expressa santa Teresa del Nen Jesús en una de les seves cartes: "Jo no puc tenir por d'un Déu que s'ha fet petit per mi [...] Jo l'estimo! Ja que Ell és només amor i misericòrdia" (carta 266). El Nadal ens recorda que Déu és tendresa i amor.

Benvolguts germans i germanes, donem gràcies a Déu per tant d'amor. Demanem-li que ens ajudi a ser persones de pau que serveixin els seus germans amb creativitat i alegria. De tot cor us desitjo un feliç i sant Nadal.

EXTRAORDINÀRIA CATEQUESI VISUAL

El pessebre és una tradició popular
cristiana que commemora l'arribada
al món del Messies

*Naixement al claustre
de la catedral de Barcelona.*

MAC

La representació del naixement de Jesús a través d'artístiques figuretes, fetes majoritàriament de fang o de plàstic, és un dels costums més arrelats a casa nostra durant les dates nadalenques. Fer el pessebre és una manifestació de sensibilitat cristiana relevant en què grans i petits revivim cada any l'esperit de Nadal. Enguany es commemoren els vuit segles del primer pessebre, la nit de Nadal del 1223 en una cova de Greccio (Itàlia), promogut per sant Francesc d'Assís.

A la carta apostòlica *Admirabile signum*, promulgada el desembre del 2019, el papa Francesc defineix el pessebre “com un Evangeli viu, que sorgeix de les pàgines de la Sagrada Escriptura”. Els pessebres són “petites obres mestres plenes de bellesa”, que contenen “una rica espiritualitat popular”. El Sant Pare assenyala que “des del pessebre, Jesús proclama, amb humil poder, la crida a compartir amb els últims el camí cap a un món més humà i fratern.”

“Per al món pessebrístic, l'efemèride dels vuit-cents anys és, sens dubte, una fita cabdal. Estableix una referència important per poder parlar de patrimoni cultural, de com aquest fet puntual que ens arriba des d'Itàlia, principalment de la mà de l'orde franciscà, va popularitzar-se a totes les nostres llars, i de com el moviment associatiu ha treballat des de fa més de cent seixanta anys per consolidar-lo, visibilitzar-lo i compartir-lo”, explica Ramon Albornà, president de la Federació de Pessebristes de Catalunya i president de l'Associació de Pessebristes de Vilafranca del Penedès.

“El pessebrisme —destaca Albornà— aporta diferents valors educatius, presentats des dels seus significats i des de les seves expressions. Evidentment, les escenes que s'hi representen formen part d'una història i cultura importants per a la població cristiana; per tant, és un relat escènic útil com a element de catequesi i de transmissió de valors humanistes. Així mateix, cal fer esment de l'aportació de valors i reflexions vers realitats socials actuals; una relectura i actualització d'aquestes representacions: el sensellarisme, la crisi dels refugiats...”

Segons Ramon Albornà, el pessebre també contribueix significativament “com a explicació i preservació de les nostres tradicions, de la

nostra cultura com a poble i context cultural, transmès de generació en generació. També cal reivindicar la seva expressió com a art, com a model per poder parlar de moltes disciplines artístiques, per exemple, la perspectiva, l'escenografia, l'ús dels colors i la il·luminació, i la creació artesana i escultòrica de les figures de pessebre”.

“Catalunya és un referent per al pessebrisme mundial. L'Associació de Pessebristes de Barcelona és l'entitat pessebrista degana arreu del món. La seva existència està documentada, el 1862, al Diari de Barcelona, on, a més, s'hi parla de refundació; per tant, encara és més antiga. D'altra banda, de la mà d'Antoni Moliné, l'any 1912 es va iniciar la proposta del diorama a l'àmbit pessebrístic amb la introducció de la perspectiva i nous materials en la seva construcció. Aquesta tècnica ha estat reconeguda internacionalment com a Escola de Barcelona o Escola Catalana de Pessebrisme”, posa en relleu Albornà.

Dins d'aquest sector, cal recordar que el 31 de maig del 1952, a la Casa de l'Ardiaca de Barcelona, es va signar la constitució de la *Universalis Foederatio Praeseptica* (Un-Foe-Prae), amb la voluntat de coordinar i fomentar conjuntament el pessebrisme a nivell internacional.

ESCOLA BÍBLICA I CATEQUÈTICA

Enric Benavent, antropòleg i investigador sobre pessebrisme, i Carles Dresaire, pessebrista i firaire a la Fira de Nadal de Mataró, acaben de publicar el quadern *El pessebre en 100 paraules. Glossari per comprendre un art popular*, editat per La Parada del Carles.

“L'objectiu principal d'aquesta publicació és que les persones que fan el pessebre com a tradició, de vegades amb molt de sentit i d'altres com a simple repetició d'una activitat que han vist fer sempre, compreguin millor el perquè de moltes qüestions relacionades amb el pessebre. Quin és el simbolisme d'alguns personatges, què es representa en les principals escenes del pessebre, quins tipus de figures hi ha, etc.”, constaten els seus autors.

Enric Benavent considera que “vivim en una societat en què cada vegada hi ha més desconeixement del fet religiós. La manca de formació en cultura religiosa fa que moltes persones no tinguin els elements necessaris per poder interpretar fets culturals molt bàsics. Una de les finalitats del pessebrisme al nostre segle és la funció pedagògica. Tenim una tradició que de forma molt visual ajuda a transmetre els continguts de l'origen de la festa del Nadal”.

MCS Arquebisbat de Tarragona

El pessebre de Casa Canals ha format part de l'exposició organitzada per la Delegació diocesana per a la Cultura de l'arquebisbat de Tarragona al Centre Tarraconense El Seminari.

Agustí Codinach

Un dels diorames que es poden contemplar a la parròquia de la Mare de Déu de Betlem, a Barcelona.

Per als grans i, concretament, per als més petits, el pessebre és com una escola bíblica i catequètica. Mantenir avui dia la flama de la tradició pessebrística “no és fàcil, hi ha molta ‘competència’; hi ha molta oferta de lleure per a tothom i sobretot per als infants. Els pessebres que es fan a les exposicions demanen molta dedicació i no és fàcil que els joves s’hi engresquin”, afirma Carles Dresaire.

Benavent reconeix que “el vincle del pessebre amb la religió tampoc no ‘ajuda’ a captar nous aficionats; la seva vessant d’oci creatiu, de manualitats, pot acostar persones diverses a les associacions. De fet, en algunes entitats s’aprecia un interès cada vegada més important per part de gent adulta que veuen el pessebrisme com una afició semblant al maquetisme o al miniaturisme”. I

afegeix: “A la fira veiem que les figures del naixement encara tenen força sortida, però d’altres escenes, com l’anunciata o la fugida a Egipte, ja gairebé ningú no les demana. Hi ha moltes persones que no saben el significat de l’àngel i els pastors.”

Tots dos autors pensen que “el pessebre és una de les representacions més importants de la nostra cultura. Només cal fixar-se en els diferents arts i veurem que el naixement de Jesús és un dels temes més representats. De fet, és la representació d’un dels nostres relats fundacionals. Com a societat no ens podem permetre el luxe de menystenir-ho. Òbviament que és un tema propi del cristianisme, però també és cert que quan el pessebre passa a ser patrimoni de la cultura popular, és a dir, patrimoni de la gent, adquireix una riquesa

RAMON ALBORNÀ
“Catalunya és un referent per al pessebrisme mundial”

ENRIC BENAVENT
“Una de les finalitats del pessebrisme al nostre segle és la funció pedagògica”

CARLES DRESAIRE
“El pessebre és una de les representacions més importants de la nostra cultura”

simbòlica que va més enllà del fet religiós que l'origina”.

GRAN OBRA D'EVANGELITZACIÓ

Fra Valentí Serra de Manresa, arxiver dels Caputxins i autor del llibre *Entrem dins del pessebre. Un petit univers a les teves mans*, publicat per Edicions Morera, relata, des del punt de vista històric, com va ser la representació del primer pessebre de la història.

“Sabem per les *Fonts Franciscanes* que sant Francesc d'Assís, retornant de Roma amb la Regla solemnement aprovada pel papa Honori III el 29 de novembre del 1223, es va aturar a Greccio per tal de celebrar el Nadal. Aquelles grutes de la vall italiana de Rieti al ‘pobrissó d'Assís’ li recordaven d'una manera molt particular el paisatge viscut a Betlem en el pelegrinatge que havia realitzat a Terra Santa l'any 1220 i que va colpir tan a fons la seva experiència creient.”

“Tomàs de Celano, el primer biògraf de sant Francesc, ens explica força detalladament allò que es va viure a Greccio i ens ofereix la descripció del que va ser el primer pessebre vivent. Narra com, quinze dies abans de Nadal, Francesc d'Assís va fer cridar un home del lloc, de nom Joan, i li va demanar que l'ajudés a complir un desig: ‘Desitjo celebrar la memòria de l'Infant que va néixer a Betlem i vull contemplar d'alguna manera amb els meus ulls el malestar i pobresa que va patir el Nen, i com va ser reclinat al pessebre i com va ser col·locat sobre la palla i el fenc entre el bou i l'ase’”, descriu fra Valentí.

“Sant Francesc d'Assís, amb la simplicitat d'aquell primer pessebre vivent escenificat la nit de Nadal del 1223 a Greccio, va aconseguir realitzar una gran obra d'evangelització; tant, que avui encara ens preguntem: per què el pessebre suscita tanta sorpresa i ens commou? Això és el que volia sant Francesc: una catequesi visual que ens estimulés a entrar dins del pessebre i a fer-nos presents en aquella escena, ja que la contemplació del pessebre ens fa percebre la tendresa i la proximitat del Déu creador de l'univers que, per amor, amb la seva encarnació s'abaixà a la nostra petitesa i ens

aixecà del pecat i la mort.”

L'arxiver dels Caputxins vol subratllar que “la nit de Nadal del 1223 tots els que van acudir a Greccio van mostrar davant d'aquell primer pessebre vivent una alegria indescriptible, com mai abans no havien experimentat. El sacerdot va celebrar solemnement la missa, ja que sant Francesc també volia mostrar amb aquella celebració el vincle entre l'Encarnació del Fill de Déu i l'Eucaristia. Sant Francesc hi va fer de diaca i va cantar l'Evangeli”.

A finals del segle XVI, fra Bernat d'Osimo al convent de caputxins de París hi va construir un pessebre monumental, l'estructura del qual aniria passant progressivament a l'interior de les llars, però amb unes dimensions més reduïdes.

FRA VALENTÍ SERRA
**“El pessebre
 ens fa percebre la
 tendresa
 i la proximitat
 de Déu”**

AQUEST NADAL AJUDA A DONAR LLUM A L'ESPERANÇA

Amb la teva ajuda, ajudes a que les dones amb els seus fills tinguin una sanitat de qualitat a Varanasi.

bizum 00051
 93 487 78 78
www.mansunides.org
 Mans Unides

Estem construint les torres. Ens ajudes?

La Sagrada Família participa en el Festival de la Infància amb un taller que enguany es dedicarà a les torres dels Evangelistes, inaugurades aquest 2023.

Una activitat dirigida a nens i nenes de més de 6 anys.

Del 27 al 31 de desembre.

[Venda d'entrades a festivaldelainfancia.com](http://festivaldelainfancia.com)

V

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana el **Nadal** del **Vaticà** s'amara de **sant Francesc d'Assís**, parlem de la **carta** del **cardenal Omella** sobre **Pastoral Vocacional**, **Armand Puig** reflexiona sobre la **pau** i recordem **Mons. Carles Soler**

ISRAELI
FIDELITY
DE GIRONI
B AGRUMENTI

La plaça de Sant Pere compta amb un naixement que imita el pessebre vivent creat pel “poverello” el 1223

Sant Francesc arriba al Vaticà per recordar els vuit segles del primer pessebre

RODRIGO MORENO QUICIOS
Corresponsal a Roma

Un avet blanc de 25 metres provinent de l'ajuntament italià de Macra corona la plaça de Sant Pere. Quan acabi el Nadal, la seva fusta es convertirà en joguines infantils que Càritas repartirà entre els nens amb menys recursos. Al seu costat, un naixement de Rieti congrega els turistes. És la diòcesi en la qual sant Francesc d'Assís va inventar el primer pessebre vivent fa 800 anys quan, amb l'ajuda “d'un amic seu noble amb una espiritualitat molt desperta”, va col·locar un bou, un petit ase i un pessebre als carrers de Greccio per recrear l'escena.

“Després de tornar d'un viatge de Terra Santa, sant Francesc va voler evocar novament el naixement de Jesús i va decidir fer-ho en un poble que li recordava Betlem, Greccio, un assentament enclavat entre les roques i a 700 metres d'alçada”, explica el Govern de l'Estat de la Ciutat del Vaticà a través d'un comunicat.

Raffaella Pitz és secretària organitzativa de *La Valle del Primo Presepe* (*La Vall del Primer Pessebre*), la iniciativa eclesial de Rieti que va començar el 2017 i que sis anys després ha aconseguit que un pessebre de la seva regió ocupi el centre del Vaticà. Explica a *Catalunya Cristiana* que, a banda de les figures de la Sagrada Família i alguns dels primers franciscans, rere

d'ells hi ha “frescos que representen tots els moments destacats que sant Francesc va viure a la nostra terra”. Una altra representació d'ell es troba en primera fila, actualment amb els braços buits, però que el dia de Nadal portarà la figura de Jesús per lliurar-lo a la seva mare.

“Esperem que es conegui el missatge de sant Francesc”, desitja Pitz, la qual considera que la presència del seu pessebre durant un mes al cor de la cristiandat ajudarà també a difondre “la proposta cultural de la diòcesi”. Rieti acull alguns dels primers llocs vinculats als franciscans i “estem fent un itinerari amb els estudiants de les escoles” a Itàlia per celebrar els vuit segles de l'aprovació per Honori III de la Regla butllada, és a dir, les primeres normes que va posar el sant d'Assís als frares menors.

El pessebre ha cridat l'atenció del Papa, el qual s'ha desplaçat dos cops a veure'l en els darrers dies, un gest que escapa a la tradició del Vaticà fins ara. El primer cop “va passar gairebé d'amagat, en cotxe, mentre els artesans l'instal·laven”, confessa Raffaella Pitz. “Va ser una sorpresa que va arrencar un aplaudiment, va ser especialment bonic que s'apropés quan no té la millor salut”, afegeix la responsable de *La Valle del Primo Presepe*.

Resguardats per la columnata de Bernini, 140 pessebres de més de 40 països complementen l'atmosfera nadalenca al Vaticà. “L'objectiu principal és l'evangelització, perquè la imatge del pessebre amaga en ella mateixa un missatge d'esperança que uneix tothom, que no pot ser manipulat perquè expressa una sola cosa: Jesús ha vingut al món per salvar la

Sant Francesc d'Assís, al pessebre.

humanitat”, ens explica Christian Chira, sacerdot romanès que per segon any consecutiu comissiona l'exposició *100 Presipi in Vaticano (100 Pessebres al Vaticà)*.

Tan bon punt s'accedeix a la mostra, els pelegrins es troben amb un naixement provinent de Polònia que recrea una tradicional casa de fusta del poblet agrari de Markowa. A dins, a banda de la Sagrada Família, una família de beats, els Ulma, que van arribar als altars el 10 de setembre d'aquest any. Fora, als peus de la llar, les làpides dels Goldman i els Grünfeld, les dues famílies de jueus que

van amagar a casa seva. Els nazis els van martiritzar per això.

La col·lecció també presenta un pessebre provinent de la presó italiana de Matera, on compleixen condemna molts dels *Basilischi* (els Basiliscos), la cinquena màfia més poderosa del país. En el seu gran dormitori, Jesús, Maria i Josep comparteixen sostre amb els presos mentre es construeixen una nova vida. I al final de l'exposició, una furgoneta blava acull un "Naixement itinerant", que ja ha recorregut els pobles d'Itàlia i que el 7 de gener, quan acabi la mostra, tornarà als seus amos.

ESGLÉSIA EN SORTIDA

L'Esperança de l'Advent

Etty Hillesum va deixar aquesta frase en els seus escrits: "Estimo tant el proïsme, perquè estimo en cada persona una mica de vós, Déu... Miro de desenterrar-vos al cor dels altres."

També vaig sentir alguna cosa semblant en una pregària fa poc: no necessitem demanar a Déu que vingui, perquè Ell habita a l'interior de cadascun i cadascuna de nosaltres. De vegades, una mica enterrat sota alguns trastos: rutina, consum, tebior, enrabiades, rancúnies, desitjos imposats des de fora que no acaben d'omplir-nos... Acollir Jesús és recordar que Ell "ha habitat entre nosaltres", fent-se present d'un cop i per sempre. Avui ens sembla més difícil trobar-lo: ens sentim aclaparats per les guerres, la crueltat i la violència que ens envolten. Cada temps té la seva dificultat. Per això els nostres ulls necessiten fer un esforç, com deia Etty, per "desenterrar-lo" en el nostre cor i en els de les persones que ens envolten.

Quan diem "Veni, Senyor Jesús", en realitat estem demanant "Senyor, feu que hi vegi".

Que us descobreixi en la contradicció del nostre món ferit. Enmig del dolor, les guerres, la maldat, Déu habita, compartint el dolor i animant els nostres somnis de bondat, resiliència, solidaritat, tendresa, generositat. Descobrir i reconèixer l'Amor bategant en els pessebres del nostre món sofrent, això és Advent.

LA BENEDICCIÓ DELS "BAMBINELLI" I EL "PANDORO" DE FRANCESC

© Vatican Media

Una nena rep el "pandoro" de mans del Papa.

Altres gestos del Papa al Nadal són la benedicció a la plaça de Sant Pere dels *bambinelli*, les figuretes de Jesús als pessebres que els nens de Roma i d'arreu d'Itàlia porten de visita al Vaticà animats pels seus pares. Té lloc el diumenge en el qual es publica aquest setmanari. Francesc també va repartir petits *pandoro*, un pastís italià similar al *panettone*, després de l'audiència general del 13 de desembre, gràcies a una donació de l'associació Amistat de França i Itàlia, que va anar al Vaticà per veure al Papa i iniciar la seva campanya solidària de Nadal.

TERESA CASILLAS

Neuroquímica i educadora

L'arquebisbe de Barcelona insisteix en la pregària per les vocacions

El cardenal Omella escriu una carta a l'arxidiòcesi sobre Pastoral Vocacional

Agustí Codinach

El cardenal Omella va presidir la missa d'inauguració de la Llar-Residència Benet XVI de la Fundació Nen Déu.

REDACCIÓ

L'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Joan Josep Omella, ha escrit una carta adreçada als fidels diocesans centrada en la Pastoral Vocacional. El purpurat destaca alguns reptes de l'arxidiòcesi, com la secularització i el gran desconeixement de Déu en la societat.

On hi ha dificultats i desafiaments, escriu el cardenal, "Déu hi veu oportunitats. La collita és abundant, ens diu el Mestre, i nosaltres, creient en la seva paraula, perquè només Ell té paraules de vida eterna, tornem a mirar els camps amb esperança i posem de nou la mà a l'arada".

El cardenal Omella és conscient que calen segadors: "Necessitem cors generosos que ho donin tot pel Regne i per amor a Crist i als germans." Tot recordant les paraules de Joan XXIII sobre la vocació cristiana, l'arquebisbe de Barcelona subratlla

que "tots estem cridats a viure una vida plena de sentit, pensada i estimada pel Creador, fins i tot, abans que existim".

Per això, escoltar la seva veu "ens porta a descobrir la raó de la nostra existència. És la crida universal, la vocació cristiana, que ens fa una triple proposta: una vida laical com a deixebles missioners enmig del món, una vida dedicada als carismes i a la bellesa de la vida consagrada o una vida dedicada al ministeri i servei sacerdotal". La majoria dels cristians que han rebut la vocació laical opten per

l'amor conjugal. I és en "aquest fogar d'amor i de fe", comenta l'arquebisbe, "on neixen les crides a les diverses opcions de vida cristiana".

Les tres vocacions són un regal i una benedicció per a l'Església i per al món, però el cardenal fa una reflexió més atenta sobre la vocació al sacerdocí. Així, descriu el ministeri sacerdotal com una entrega "joiosa i lliure" al servei del Regne, i posa en relleu, especialment, l'alegria de la vocació. Tot i que reconeix que els nostres temps no són fàcils per fer el pas d'una entrega total i incondicional, recorda que tampoc no ha estat senzill per a les generacions que ens han precedit. En aquest sentit, constata que "respondre 'sí' a la crida de Déu, encara que al principi ens pugui fer por, ens omple el cor d'una felicitat tan desbordant que quasi no es pot expressar. Quan diem 'sí' a Déu,

la vida s'omple d'una llum immensa".

La crida de Déu és personal, al cor, i el cardenal Omella convida els joves a respondre-hi des de la confiança, la fe i l'amor: "Joves, us demano que si sentiu que el Senyor us crida al sacerdocí, no sucumbiu a pors, ni a temors, ans al contrari." L'arquebisbe de Barcelona s'adreça als diocesans perquè preguin per totes les vocacions, especialment "perquè el Senyor envii joves generosos al nostre Seminari".

També fa una petició concreta als preveres de l'arxidiòcesi, perquè "amb el vostre testimoni de vida sacerdotal heu de ser els primers a vetllar i despertar vocacions en les vostres comunitats". "Vetlleu, pregueu i ofereu-vos per totes les vocacions sacerdotals", insisteix el cardenal Joan Josep Omella. Al final de la carta hi ha una sèrie de propostes per participar en l'impuls de la pastoral vocacional.

"Joves, us demano
que si sentiu que el
Senyor us crida al
sacerdocí, no sucumbiu
a pors, ni a temors,
ans al contrari"

"MALGRAT LA SECULARITZACIÓ, HI HA MOLTS JOVES QUE BUSQUEN DÉU"

Per tercer cop l'arquebisbe de Barcelona i president de la Conferència Episcopal Espanyola, el cardenal Joan Josep Omella, ha protagonitzat la tribuna que organitza a Madrid Nova Economia Fòrum. Va ser el dimarts 12 de desembre. Les reflexions del cardenal Omella van tocar temes d'actualitat i fins en tres ocasions es va referir a Catalunya.

En la primera, parlant de l'amnistia, va remetre a la nota publicada per la Conferència Episcopal Espanyola *La trobada i la concòrdia continuen sent possibles*, on es reitera la preocupació de l'Església davant "la situació política complexa, per la polarització ideològica i crispació social".

Una segona referència va ser en relació amb la diòcesi de Girona, que al tancament d'aquesta edició encara no tenia bisbe: "Espero que arribi aviat el bisbe de Girona. No patiu, que a Roma ho saben, però el procés no és fàcil."

I novament va tornar a sortir Catalunya quan va parlar d'una possible visita del Papa. Segons el cardenal Omella, una opció seria visitar Barcelona amb motiu de la benedicció de la torre de Jesucrist de la Sagrada Família, "tot i que coneixent el Papa i veient el seu estat de salut no és fàcil. Ell va a les perifèries, a llocs remots, perquè posa la mirada en els més pobres i descartats de la societat". La primera part del discurs de l'arquebisbe de Barcelona va destacar els reptes de l'Església espanyola. "Ens preocupa la secularització. Déu ja no interessa i això és greu", va dir el cardenal. Amb tot, "hi ha brots verds que veiem al nostre entorn, ens entusiasma veure com entre els joves hi ha recerca de Déu i que es comprometen en l'evangelització".

La soledat, la manca de sentit de la vida, és una preocupació de l'Església espanyola, que veu com "augmenta de manera alarmant el suïcidi de joves a Europa", va recordar el cardenal.

També l'augment de la pobresa i les seves conseqüències, o la convivència social són alguns dels temes que el cardenal Omella va destacar. En aquest sentit, va remarcar la importància de "crear ponts i no murs".

El cardenal també va insistir que és molt important escoltar les víctimes dels abusos i va parlar de la tasca que l'Església està fent en l'atenció, l'acompanyament i la reparació integral, sense oblidar els protocols de formació i de prevenció.

Sobre l'informe Cremades, va reconèixer que "arriba una mica tard, perquè s'havia d'haver fet en un any", però va valorar tota la feina feta.

VEREMUNDO
velón veremundo lo mejor del mundo

Distribuidor exclusivo para España de

SLABBINCK

veremundo@veremundo.com - www.veremundo.com

Nadal és la dissolució del núvol tòxic de la violència

La pau és l'alternativa

Cathopic

ARMAND PUIG I TÀRRECH
President de l'AVEPRO (Roma)

Legim en el llibre de l'Apocalipsi: "Llavors va sortir un altre cavall, de color roig. Al seu genet, li donaren poder d'arrencar la pau de la terra i fer que els homes es matessin els uns als altres. I li van donar una gran espasa" (6,4). Aquesta profecia no parla de guerra, en sentit estricte. Parla de la pau arrencada i de massacres sense fi. El genet no porta simplement una espasa, sinó "una gran espasa". La seva finalitat no és la de sortir victoriós d'un conflicte bèl·lic, sinó la de provocar la destrucció total de les persones i les coses, erradicar de la terra el do més preciós que la humanitat posseeix: el do de la pau. Veient què succeeix a Ucraïna i a Terra Santa, s'arriba a la conclusió que la pau ha estat arrencada en aquelles terres. Han arrencat la pau de soca-rel, completament, i on creixia la planta bona, ara hi creix una planta plena d'espines que no dona fruit i que enverina tothom qui

la toca. La sang de l'ésser humà ha perdut el seu valor. Tot s'hi val. Cal arrencar la pau, és a dir, la humanitat en el seu conjunt i aquell ésser humà concret, sigui un infant de mesos o un ancià carregat d'anys. El genet del cavall roig no té aturador, no es fa cap pregunta, té l'ànima seca, només destil·la verí.

La pau arrencada a l'Est d'Europa i al Pròxim Orient, davant les costes del *mare nostrum*, no és un fenomen circumscrit a terres llunyanes, sinó que és origen i causa d'una violència que s'escampa com un núvol tòxic. La violència crida violència, i si en una part del món hi ha ràbia, rancor i venjança, tot això es difon arreu de la terra. I entra en els cors de molta gent. I els quasi obliga a posicionar-se, a favor dels uns i contra els altres. I deixen de banda el discurs sobre la pau, arrossegats pel núvol tòxic de la violència, que els fa oblidar que la pau és un do de Déu i alhora un crit dels homes:

pregunteu-ho als qui han perdut a la guerra un ésser estimat! La violència queda justificada, explicada, raonada, i no ens adonem del cavall roig del llibre de l'Apocalipsi.

Nadal és la dissolució del núvol tòxic de la violència i la difusió d'un clam de pau que recorre l'univers. Llegim en l'Evangeli segons Lluc: "Glòria a Déu a dalt del cel, i a la terra pau als homes, que ell estima" (2,14). És el càntic angèlic que es proclama, com a Evangeli, la nit de Nadal. Ve a ser l'antítesi de l'acció del genet del cavall roig. Aquest ha rebut la missió d'arrencar la pau. Aquells, els àngels, escampen per la celstia el missatge de la instauració de la pau. El genet representa la violència que infecta i enverina els homes de la terra. Els àngels són els missatgers de l'Evangeli de la pau que ha d'arribar a tota la humanitat, ja que tota ella és estimada per Déu, Pare i Senyor. El naixement d'un infant, Jesús, el Fill de Déu, en una terra humil, és la victòria de la pau que es consolida: ell és el qui porta la pau i, per tant, neix com a penyora d'un món que no vol tenir tractes amb la violència. Res no justifica la destrucció de l'altre. Els camins de la pau són infinits, sempre hi ha una porta oberta. El camí de la violència, de la guerra, del conflicte, és un de sol. Segueix aquest camí el qui relativitza el valor de la persona humana i d'allò que més la caracteritza, una vida en pau, i emprèn un camí de mort, del qual no es veu el final.

En un món on hi ha fortes tendències disruptives, on sovint venç la contraposició i el núvol tòxic de la violència enverina els cors, calen missatgers de bones noves que hagin passat per la menjadora de Betlem i hagin comprès el valor únic de la pau. Promoure la pau no es fa prenent partit entre una de les dues posicions, recorrent exclusivament a criteris geopolítics. La pau va lligada amb la justícia, perquè el Déu de la pau és just i dreturer. Per això, la pau és un valor absolut, no depèn de cap conjuntura. Fins i tot, en el cas d'una guerra començada per una agressió, no es pot deixar de cercar la pau de manera constant, sense restriccions. La guerra és la mare de totes les pobreses, la primera de les quals és la pèrdua de la vida de moltes persones, civils i militars. La guerra és una derrota de la humanitat. Les llavors que s'hi sembren desnaturalitzen les perso-

nes i els posen a dintre una violència insistent que desfigura l'existència.

Advent i Nadal formen una unitat litúrgica i espiritual. El naixement de Jesús és esperat, primer, i celebrat, després. Amb la pau ocorre una cosa semblant. Se l'espera sempre, i també sempre és motiu de celebració. La pau no és un do entre els altres. És el primer dels dons, i per això ha de ser rebut i anunciat. La nit de Nadal es va sentir el càntic més elevat, que tants compositors han volgut musicar. Quedem-nos amb l'oratori *El Pessebre* de Pau Casals o bé amb *El Messies* de Händel, on l'esclat potent de la glòria de Déu que ressona pel cosmos sencer, s'abaixa i es fa melodia humil en la persona de Jesús, el rei de pau, que ve per salvar-nos. Molts han de ser els missatgers de pau que repeteixin el cant dels àngels.

La violència crida violència, i si en una part del món hi ha ràbia, rancor i venjança, tot això es difon arreu de la terra

La pau no és un do entre els altres. És el primer dels dons, i per això ha de ser rebut i anunciat

**FORN DE PA
MISTRAL**

*Un obrador amb molta història,
amor i qualitat*

DE DILLUNS A DISSABTE DE 7.30 A 20.30 H
DIUMENGES I FESTIUS, TANCAT

Ronda de Sant Antoni, 96, 08001 Barcelona

Bisbat Girona

J. VÍCTOR GAY

Memòria agraïda de Girona al bisbe Carles Soler i Perdigo

Pel nostre bisbe Carles. Que amb l'ajuda de Déu i la col·laboració dels diocesans realitzi amb goig la missió que té encomanada." Aquestes paraules figuraven en la Pregària dels Fidels en l'inici del ministeri episcopal a Girona de Mons. Carles Soler i Perdigo, oficiada a la catedral de Girona, el 16 de desembre del 2001, fa just vint-i-dos anys, i que ha culminat el 9 de desembre d'enguany. D'ençà del 2008 en qualitat d'emèrit.

Els seus serveis pastorals entre els fidels gironins han deixat una petja fonda i que podíem veure a l'altar major de la seu, mentre s'oficiava la missa exequial, en l'assistència d'una desena de diaques permanents, que va instituir mentre ocupava la seu de sant Narcís.

L'experiència viscuda a Barcelona com a bisbe auxiliar va ajudar Mons. Carles Soler a agrupar parròquies i reordenar els corresponents serveis en clar benefici dels fidels, mentre dinamitzava l'acció de les delegacions diocesanes que físicament s'aplegarien en el flamant edifici Bisbe Cartaça. Igualment en aquest àmbit constructor endegaria al Seminari una planta dotada de tots els serveis, inclosa una bonica capella, per atendre espiritualment i materialment els seminaristes en formació entre Girona i l'Interdiocesà.

Entre les accions pastorals destaquen: creació del Servei diocesà del Catecumenat, el Secretariat del Diàleg Interreligiós, creació de la Pia Fundació Autònoma Sant Martí i Pla Pastoral per al Laïcat.

Tampoc s'oblidà de la cultura: va crear la Llibreria Diocesana, un referent de serveis a les parròquies i moviments i veritable aparador de les publicacions d'Església; va centralitzar els dipòsits de l'Arxiu Diocesà, i va iniciar la restauració de la basílica de Sant Feliu.

Quan el 16 de juliol de 2008 el Papa va acceptar la seva renúncia en haver complert els 75 anys, el ja prelat emèrit va continuar col·laborant amb diferents parròquies del Pla de l'Estany, mentre restava a la Residència Sacerdotal de Banyoles, que ell mateix, amb la d'Olot, havia promogut.

A la primera ciutat va voler celebrar els seus vint-i-cinc anys de servei episcopal. Posteriorment, el prelat es traslladà a la residència sacerdotal Bisbe Sivilla, de Girona, des d'on seguia oferint els serveis sacerdotals i consells pastorals i mantenint-se al corrent de l'actualitat de la vida de l'Església diocesana i universal, fins que la germana Mort l'ha cridat per a anar a la vida eterna. Ara reposa per sempre en la sepultura episcopal de la seu gironina.

Va agrupar parròquies i va reordenar els corresponents serveis en clar benefici dels fidels

TERRASSA

Convivència dels seminaristes a Tortosa

Entre els dies 8 i 10 de desembre el Seminari de Terrassa va realitzar una convivència a Tortosa. El dissabte van rebre la visita del bisbe Salvador i junts van visitar la catedral i el Palau Episcopal acompanyats pel vicari general.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Trobada arxiprestal del Garraf i 17 confirmacions d'adults

El diumenge 26 de novembre, a la tarda, va haver-hi, a la parròquia de Sant Antoni Abat de Vilanova i la Geltrú, la trobada arxiprestal del Garraf. Enguany van participar-hi 150 persones. Es va treballar el 1r Moment de l'objectiu diocesà: *Som cridats. Cridats a ser poble*. El vicari episcopal, Mn. Xavier Aymerich, va presidir l'eucaristia en la qual 17 adults van rebre la confirmació.

SOLSONA

1.040 anys del monestir de Sant Llorenç, a Guardiola

Els dies 2 i 3 de desembre va tenir lloc la celebració dels 1.040 anys del monestir de Sant Llorenç, de Guardiola de Berguedà. L'eucaristia del diumenge dia 3 va ser presidida pel bisbe Francesc Conesa i va comptar amb el suport del cant gregorià per part del musicòleg i cantant Antoni Mardueño. En acabar la missa, la festa va continuar amb els Castellers de Berga i el grup Berguedana de Folklore Total.

VIC

Primera trobada de curs dels professors de Religió

El 27 de novembre va tenir lloc la primera trobada de curs dels professors de religió del bisbat. L'obertura la feu el senyor bisbe, el qual va parlar del treball realitzat en el Sínode Diocesà i dels decrets que n'emanen pel que fa al món de l'educació. Tot seguit, la delegada episcopal, Yolanda Albarán, va detallar la situació de la classe de Religió a la diòcesi. Seguidament, hi va haver dues conferències a càrrec de Sergio Gómez i d'Abel Miró.

TORTOSA

Els missioners del servei conjunt visiten la zona sud del bisbat

Els missioners del Servei Conjunt d'Animació Missionera, format per diverses congregacions religioses amb carisma missioner, ofereixen el seu testimoni per mantenir ben viva la flama de la fe i el compromís per la missió. Cada any visiten una zona de la diòcesi, enguany a la zona sud. Del 4 al 12 de novembre van visitar les comarques interiors i des de l'11 fins al 19 van visitar la part litoral.

LLEIDA

La diòcesi prepara el Nadal

La festa de la Puríssima va obrir, com és costum, el calendari d'activitats nadalenques a Lleida amb la inauguració del pessebre que s'instal·la a la Canonja de la Seu Vella, obra del restaurador José A. Ferrer. L'Agrupació Ilerdenca de Pessebristes també participa a la XIX Biennial del Pessebre de Catalunya amb un diorama d'Albert Bertran sobre les primeres passes de Jesús.

URGELL

Convivències i recés d'Advent del Seminari Major Interdiocesà a Gombrèn

Del 5 al 7 de desembre va tenir lloc, a la Casa Pare Coll a Gombrèn, les convivències i recés de seminaristes i formadors del Seminari Major Interdiocesà. Seminaristes i formadors van compartir reflexions i vivències duent a terme una caminada fins al santuari de Montgrony i un recés d'Advent així com escoltant les reflexions que Mn. Josep Sala, rector de Gombrèn i arxiprest del Ripollès, va impartir al grup.

GIRONA

Solius acull l'entrada al catecumenat d'onze joves i adults

El monestir de Solius va acollir, el 10 de desembre, la jornada d'entrada al catecumenat d'onze joves i adults de la diòcesi, del total dels tretze inscrits. Provenen d'Arenys de Mar, Banyoles, Blanes, Calella, Figueres, Girona, la Bisbal d'Empordà, Lloret de Mar, Olot, Roses i Torroella de Montgrí.

TARRAGONA

45è aniversari del retorn de les despulles de Vidal i Barraquer

El dia 11 de desembre, la Biblioteca del Seminari Pontifici de Tarragona va organitzar un acte commemoratiu en el 45è aniversari del trasllat de les despulles del cardenal Vidal i Barraquer des de la cartoixa de la Valsainte fins a Tarragona. Es poden recuperar totes les intervencions de l'acte a través del canal de YouTube de l'arquebisbat de Tarragona.

**AMADEU CARBÓ I
MARTORELL**

Coordinador de l'inventari
del patrimoni immaterial de
la catedral de Barcelona

El pessebre domèstic el trobem arrelat ja al segle XVIII a la tradició barcelonina

Barcelona, capital del pessebre

Un dels rituals nadalencs més arrelats en el nostre costumari és el de fer el pessebre. És tan potent, que transformem el nostre espai domèstic quotidià i l'alterem per tal que aquesta creació de l'art popular efímera tingui un lloc principal a les nostres llars. També i aquest any de manera especial, el pessebre ocupa de forma rellevant l'espai públic: places, patis d'edificis nobles, esglésies i convents que esdevenen enclavaments on admirar les obres dels artistes, la majoria anònims, que ens commouen i emocionen amb les seves creacions i representacions al voltant del naixement de Jesús.

Tot i que es coneixen representacions del naixement del Messies anteriors, es dona com a data fundacional del pessebre la del Nadal del 1223 a la italiana població de Greccio i de la mà de sant Francesc d'Assís, que va impulsar aquella nit de Nadal una representació del naixement, senzillament amb una menjadora, en llatí *praesepe*, fenc i un bou i un ase.

Aquesta celebració ha trobat a Barcelona la terra assaonada per tal de fer germinar una programació extensa i interessant. Exposicions, presentacions, debats, publicacions... converteixen el cicle nadalenc del Cap i Casal en la capital del pessebre. La iniciativa ha estat impulsada per l'Associació de Pessebristes de Barcelona, la Federació Catalana de Pessebristes, l'Associació de Pessebristes de Ciutat Vella, la Universalis Foederatio Praesepristica, la Federació de Pessebres Vivents de Catalunya, l'Ajuntament de Barcelona, els Franciscans Caput-

xins de Catalunya i Balears, la catedral de Barcelona i l'arquebisbat de Barcelona.

El pessebre domèstic el trobem arrelat ja al segle XVIII a la tradició barcelonina; el fet de disposar d'una fira com la de Santa Llúcia des del 1786 ho certifica. El segle XIX el pessebrisme es presenta com un moviment amb molts seguidors interessats en el tema, tant que s'organitzen associativament. De l'any 1863 podem considerar la fundació de l'Associació de Pessebristes de Barcelona i, per tant, la primera del món.

A Barcelona també s'han produït avenços en materials i tècniques que han estat aplicades al pessebrisme d'arreu. La més coneguda i reconeguda és la que proposà Antoni Moliné el Nadal de l'any 1912 amb la construcció del primer pessebre en forma de diorama fet amb guix i que actualment es coneix com a Escola de Barcelona, on la perspectiva i el detall tenen un paper molt important.

Itornant al camp associatiu, el 31 de maig del 1952 l'Arxiu de la Ciutat de Barcelona es va convertir en un punt d'interès mundial pel que fa al pessebrisme amb la fundació d'una federació internacional que du per nom Universalis Foederatio Praesepristica.

La celebració dels 800 anys de pessebres és important a partir del moment en què és compartida i participada per molts agents diferents, amb diferents mirades i sensibilitats però amb un objectiu comú: que aquesta celebració ens proporcionï arguments renovats, noves lectures i interpretacions, nous coneixements que impulsin la tradició de fer el pessebre cap al futur.

**AUTÈNTICA
DIFERENT
NATURAL**

Apropa't a Lleida Viu el moment!

Sant Climent de Taüll, Vall de Boí (Alta Ribagorça) © Oriol Clavera

Emociona't amb la neu del Pirineu de Lleida

**11 estacions d'esquí amb més de 500 km de pistes
i 140 empreses amb oferta de neu i serveis complementaris:**

**Aransa • Baqueira Beret • Boí Taüll • Espot • Lles de Cerdanya
Port Ainé • Port del Comte • Sant Joan de l'Erm • Tavascan
Tuixent-la Vansa • Virós-Vallferrera**

BIOSPHERE
certified destination

aralleida.cat

Gna. Rita Giaretta, fundadora de la Comunitat Casa Rut, que acull dones en situació de carrer

“L'AMOR DE DÉU ES TRANSFORMA EN VIDA PLENA PER A LES DONES”

FRA BERNAT FOLCRÀ

Coneixem el treball de la Comunitat Casa Rut, fundada per la religiosa Rita Giaretta, compromesa en l'acollida i alliberament de les dones víctimes del tràfic i l'explotació. Sor Rita i el seu equip desenvolupa una tasca extraordinària, amb una forta implicació en la fraternitat universal que demana el papa Francesc.

Com va sorgir la iniciativa de fundar Casa Rut?

Va començar com una iniciativa de l'institut al qual pertanyo, les Ursulines del Sagrat Cor de Maria, amb el propòsit d'establir una comunitat a Caserta, Itàlia. La nostra missió i carisma se centra en l'atenció integral de les dones, i a promoure'n el

desenvolupament humà en la seva totalitat. Vèiem moltes dones joves en situació de carrer i ens en vam preguntar el perquè.

Hi havia una presència de migrants, però les respostes comunes apuntaven a l'estigma de “l'ofici més antic”. Ens preocupava, i ens qüestionàvem si totes aquestes noies realment havien escollit aquella vida. El 8 de març del 1997 vam decidir sortir al carrer. Vam anar-hi nosaltres, dues germanes i algunes dones voluntàries que parlaven diferents idiomes, amb un petit gerro de flors. Vam carregar el cotxe amb aquests gerros de colors vius i ens vam endinsar als carrers. Teníem por, no sabíem a què ens enfrontaríem. Quan les noies ens veien, intentaven fugir. Nosaltres seguïem endavant amb les flors i els presentàvem la creu. Així va començar el nostre encontre amb aquestes joves: va haver-hi emoció, sorpresa i llàgrimes. Per a moltes d'elles era el primer cop que rebien un gest de generositat i amor sincer.

Quines transformacions experimentaven en ser acollides a la Comunitat Casa Rut?

Després d'aquest primer encontre, més de 40 noies ens van dema-

nar que hi tornéssim, setmana rere setmana. Vam comprendre que no eren al carrer per elecció pròpia, no hi eren per guanyar diners per a elles mateixes, sinó que eren esclaves, tenien explotadors: proxenetes. Això era part d'un sistema criminal ben organitzat i planificat. Aquestes noies eren víctimes al carrer. A l'àrea de Caserta no només hi havia presència d'una màfia estrangera, sinó també de la màfia local, la Camorra. Ens trobàvem davant d'una situació increïblement complexa. Moltes d'aquestes noies presentaven signes evidents de tortures, cops i cremades de cigarreta. Qui les controlava? Els explotadors estaven disposats a fer el que fos per mantenir-les treballant i obligar-les a continuar al carrer. L'alliberament d'aquestes joves era una tasca difícil i requeria anys de feina per guarir les ferides profundes que carregaven. El nostre objectiu no era només oferir un camí cap a la llibertat, sinó també establir una comunitat on poguessin redescobrir la seva dignitat i caminar amb el cap ben alt.

Quins serveis oferiu?

El procés d'alliberament i rehabilitació és extens i multifacètic. Al

“El nostre objectiu és establir una comunitat on les dones puguin descobrir la seva dignitat i caminar amb el cap ben alt”

“Per a moltes dones, la fe desenvolupa un paper crucial en el seu procés de guariment i recuperació”

“La Paraula de Déu es torna comunicadora de vida i esperança des de qui ha viscut realitat de mort i resurrecció”

Sor Rita, una llum d'esperança al carrer.

principi, ens vam enfocar a oferir un entorn segur i protegit per a aquestes dones, lluny de la influència de criminals i màfies. Treballem en col·laboració amb la policia, organitzacions i altres entitats per assegurar-nos que aquestes joves estiguin segures i protegides. També abordem la qüestió de la documentació, perquè moltes arriben sense identificació o amb documents falsos. Obtenir els permisos de residència i altres documents legals és fonamental perquè puguin reconstruir la seva vida de manera segura i legítima. A més de l'atenció física i legal, oferim suport emocional i psicològic. Han patit traumes profunds i el procés de guariment ha de ser gradual i delicat. Treballem amb elles en la reconstrucció de la confiança i els oferim les eines necessàries per recuperar la dignitat. El procés inclou atenció mèdica, assessorament psicològic i classes d'italià per facilitar la comunicació i la integració en la societat. També fomentem el creixement espiritual, respectant les creences individuals de cada dona. Per a moltes d'elles, la fe desenvolupa un paper crucial en el seu procés de guariment i recuperació. Els proporcionem accés a recursos espirituals i els donem l'espai per explorar i enfortir la seva connexió amb l'espiritualitat pròpia.

Com ajuda la fe en aquest camí cap al guariment?

La fe els fa sentir la força que Déu és amb elles, que Déu no les ha abandonades malgrat tot el que han passat. Els donem el rosari, que es penjen al coll com un objecte personal, gairebé íntim, un Déu que les besa, les abraça amb la seva pròpia carn, aquesta carn ferida, i el mantenen a prop. I després hi ha la confiança en nosaltres. Aprenen a sentir-nos com a germanes, amigues i sovint, com a mares. Elles senten que no les traeixo, que les abraço, que les estimo. Quan donen a llum a l'hospital em deixen entrar a la sala de part, les ajudo i senten que som una presència propera, no de control. Mirem d'ajudar-les a creure en elles mateixes, a no deixar-les en el seu passat, en allò que van ser, sinó a projectar-les cap al futur; això és el renaixement. És un camí pasqual, on elles esdevenen protagonistes. Aprenen a creure que tenen una força a dins, que poden formar una família. Elles troben la

El Papa va demanar ser proïsme per als altres davant del monument que representa migrants i refugiats el 19 d'octubre passat.

criada a la llibertat, es troben elles mateixes i la força per ajudar altres noies.

Penso en la història de la Joy, una jove nigeriana que va ser venuda per la seva pròpia família i sotmesa a un viatge infernal cap a Europa, on esperava trobar una vida millor. En arribar a Itàlia, es va trobar amb un altre tipus d'esclavatge, la prostitució al carrer, va patir violència, abusos i avortaments forçats. Va aconseguir escapar dels seus captors i denunciar la seva situació, gràcies al suport de la Casa Rut, i va escriure un llibre sobre la seva experiència, *Soy Joy*, amb la introducció del papa Francesc, que el va definir com un patrimoni de la humanitat.

Quins projectes tenen en marxa?

A la Casa Rut hem impulsat una cooperativa social per donar feina i autonomia a les dones que han sortit de la prostitució. Hem apostat per la *via pulchritudinis*, pel camí de la bellesa, per tornar a les dones el sentit de dignitat i el valor que havien perdut. El taller és lluminós, net i acolorit, i les dones hi confeccionen roba amb teles africanes i italianes, creant aliances entre cultures dife-

rents. Hem obert una botiga al centre de Caserta, on les dones venen els seus productes, que són petites obres d'art.

Abans eren elles les que oferien els seus cossos al carrer, ara ofereixen les seves creacions a la botiga. La cooperativa és una realitat on hi ha feina digna, amb 10 contractes de treball per a dones de diferents nacionalitats, religions i capacitats. Una família preciosa, un grup meravellós. Casa Rut és un món de vida ressuscitada, on l'amor de Déu es transforma en vida plena per a les dones. Elles se senten protagonistes de la pròpia història i volen transmetre a altres dones un testimoni d'esperança i lluita, una gran tasca de sensibilització sobre el problema del tràfic i l'explotació sexual.

Què significa per a vostè el somni de fraternitat del papa Francesc?

Per fer el somni de la fraternitat només hauríem de practicar l'Evangeli, fer-lo realment present i concret. Jesús quan curava deia: pren la llitera i camina, ves i anuncia. I el paralític s'aixeca, es posa dret i esdevé protagonista alhora del nou missatge de l'Evangeli. Així avança l'Evangeli,

no es tira endavant tot aquest procés. Aquesta és la bellesa de l'amistat social. Del nou somni de fraternitat: que nosaltres no som els millors. Que nosaltres no som els que hem fet alguna cosa per ells, perquè ens adonem que hem caminat plegats. Que hem crescut junts, que ens hem alliberat junts, que hem fet protagonista l'Evangeli i que ens hem fet bé mútuament. No som nosaltres els que alliberem, els que oferim, els que donem. Ens alliberem junts. No som millors, sinó només més afortunats per haver nascut en aquesta part del món. Ens hem de descalçar cada cop que hi ha un rostre, una dona així, perquè aquesta terra, aquesta carn, és terra sagrada. Si això ho visquéssim, canviàriem nosaltres. No són ells els que han de canviar, ells només necessiten ajuda per sortir d'aquest sepulcre, per alliberar-se. No se'ls demana un canvi, una conversió, perquè som nosaltres els que hem de descalçar-nos davant d'ells i aprendre a mirar-nos mútuament. Llavors descobrirem quanta bellesa i que bonic que és aquest Déu que ens envia, que ens fa sortir a ser alliberament plegats.

la Paraula de Déu es torna comunicadora de vida i esperança, no des dels mestres, des dels púlpits, difícilment des dels teòlegs o els biblistes, sinó des de qui ha viscut aquestes realitats de mort i resurrecció. Aquí hi ha testimonis que impacten els joves i les escoles perquè esdevenen un missatge poderós. Aquí hi ha la gran potència, la força de l'Evangeli.

Quin paper té l'Evangeli en la seva tasca?

El papa Francesc parlava de quatre accions o quatre verbs dirigits als migrants: acollir, protegir, promoure i integrar o incloure. El mateix Francesc deia que malauradament moltes vegades les acollides que es fan es queden en els dos primers verbs: acollir i protegir. Cal promoure el protagonisme, treure a la llum els talents de les persones, donar confiança, posar-los a les ales i incloure-les. Fer-les caminar amb el cap alt perquè esdevinguin emprenedores, que expliquin la seva història, que entrin al món amb ple dret, perquè tenen alguna cosa per oferir. Això no és difícil, i si falten aquestes accions, estem faltant a l'Evangeli.

No hi ha força d'alliberament si

Els Pastorets del Vendrell

tot l'any fem cultura

www.pastoretsdelvendrell.cat

<p>ELS PASTORETS INFANTILS-JUVENILS</p> <p>Dia i hora: Dissabte 27 de gener, a les 17 h Lloc: Teatre Àngel Guimerà Preu: 10€ / Socis dels Pastorets del Vendrell: 5€</p>	<p>ELS PASTORETS DEL VENDRELL</p> <p>Dia i hora: Diumenges 14, 21 i 28 de gener 4 de febrer, a les 17h Lloc: Teatre Àngel Guimerà Preu: 10€ / Socis dels Pastorets del Vendrell i menors de 10 anys: 5€</p>
---	--

i

977 66 29 93
696 446 885

Tiquets descompte i invitacions bescanviables per una entrada a la taquilla del teatre els dies de representació, una hora abans de començar, sempre que n'hi hagi de disponibles per al dia sol·licitat.

són... els Pastorets de Catalunya!

Precisament perquè la vida és plena de situacions que ens allunyen de l'esperit nadalenc, nosaltres, gent cristiana, hem de maldar per revertir aquestes situacions malèvoles

Nadala sense sucre

**JOAN PLANELLAS
I BARROCELL**

Arquebisbe metropolità
de Tarragona i primat

Benvolgudes i benivolguts, demà és Nadal i aquesta nit celebrarem el naixement del Fill de Déu, en aquella santa i plàcida nit que canten les lletres de les tradicionals nades. Potser caldria, un cop dit això, que les meves paraules vestissin una carta que manifestés la grandesa de la festa cristiana del naixement de Jesús. Des de la nostra fe, aquest és el punt sublim de l'Amor infinit de Déu que s'encarna, que es fa ésser humà, i és des de la humanitat que ens ofereix la salvació eterna mitjançant Jesús. Però no sé si seria fidel al mateix disseny diví que vol que tots els ho-

mes se salvin (Tm 2,4) adreçar-vos una carta "ensucrada" en un món que s'allunya de Déu omplint-lo de dolor. Avui fem el cor dur i ens empassem les guerres, el dolor, les morts i els conflictes i ens cantem unes quantes nades tot fent veure que no ha passat res.

L'Església, malauradament, també hem fet veure massa cops que no ha passat res en l'execrable tema dels abusos. I, germans i germanes, aquest dia de Nadal és apropiat, penso, per reiterar el dolor de l'Església pels pecats dels seus membres, manifestar el penediment i la pregària que ha de sortir dels nostres llavis, en primer lloc, per les víctimes, que han de ser objecte de la nostra atenció, cura i acolliment. Moltes d'aquestes víctimes continuen creient en el Déu i Pare de Jesús i continuen celebrant la festa de Nadal. No podem ignorar-les, ni deixar-ne cap sense demanar-li perdó. Ho patim i ho sofrim. I ens avergonyeix.

I precisament perquè la vida és plena de situacions que ens allunyen de l'esperit nadalenc, nosaltres, gent cristiana, hem de maldar per

revertir aquestes situacions malèvoles i oferir, des de casa nostra, un Nadal que ompli el món d'esperança. Perquè, i ho he dit molts cops, quan l'ésser humà perd l'esperança de viure en pau i llibertat, apareix la inseguretat. Aquell primer Nadal ens portà l'esperança definitiva, i és el que us desitjo avui en paraules de la carta de sant Pau als cristians de Roma: "Que l'esperança us ompli d'alegria. Sigueu pacients en la tribulació, constants en l'oració" (12,12) i "que el Déu de l'esperança ompli la vostra fe d'alegria i de pau perquè vesseu d'esperança gràcies a la força de l'Esperit Sant" (15,13). Desitjo aquesta allau d'esperança a totes les comunitats diocesanes, parròquies, religiosos i religioses, associacions i entitats, als preveres i diaques, a tots els qui exerciu ministeris, a les famílies, a tot l'ample voluntariat que manté viva aquesta esperança. Preguem els uns pels altres. En el dia de Nadal desitgem-nos la pau, portem-la i preguem per ella i perquè hi hagi més esperança.

Us desitjo un bon Nadal!

Jesucrist neix constantment en tothom que comença a creure o renova la seva fe

La resposta d'Advent

AGUSTÍ CORTÉS SORIANO

Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Podem haver recorregut el camí propi d'Advent des del silenci, passant per la porta, escoltant la veu. Faltaria l'últim i necessari pas per tancar l'experiència, és a dir, la resposta. Vivim tot l'anterior per poder respondre. És també el moment més personal en el marc del diàleg, quan la persona hi posa més de si mateixa.

Per entendre i aprendre a respondre en l'Advent no hem de fer res més que mirar Maria. Sempre m'ha semblat que ella encarna el que un filòsof, I. Lepp, entenia per "existència autèntica", és a dir, la persona humana que viu com allò que és, conscient del sentit de la seva vida, que l'assumeix i l'expressa

amb tota transparència, sincerament i lliurement, conseqüent, davant Déu i davant els altres... En el seu silenci, la seva obertura a Déu i la seva voluntat, la seva capacitat d'escolta, la seva resposta a la crida, per tant, la seva fe com a abandó i confiança, el seu amor...

Això que veiem en Maria, la Mare del Senyor, és el que necessitem per experimentar a fons aquest temps d'Advent i Nadal.

Si volem que ens ajudi la imaginació, podem recordar tantes creacions artístiques que plasmen una Maria embarassada. L'embaràs i el part és una de les experiències més extraordinàries que un ésser humà pot viure: risc, aposta per la vida, do rebut i retornat, esperança, donació de si, voluntat d'esforç gratuït, auto-realització... En Maria, mare de Jesús, aquesta experiència va ser elevada a la virtut de l'amor rebut i lliurat, l'Esperit que transforma, perfecciona i eleva la condició de ser dona i mare.

Seguint el pensament dels antics sants Pares, sempre hem considerat l'Advent com la celebració del temps en què la humanitat, en Maria, veritable Poble d'Israel, es disposa per donar a llum Jesús. El veritable Poble d'Israel, concentrat en la persona de Maria, presta a l'Esperit la seva hu-

manitat perquè Jesús arribi a ser el nostre germà.

Sabem que això, que s'esdevingué fa més de dos mil anys, continua passant al llarg de la història i passa avui. Jesucrist neix constantment en tothom que comença a creure o renova la seva fe. A més, Ell es va configurant, creixent i perfeccionant-se en cadascun de nosaltres conforme avancem en la virtut. És la tasca engendradora i educativa que realitza l'Església —mare amb els seus fills. I quan l'Església compleix aquest encàrrec té la Mare de Déu enmig seu, donant continuïtat en el temps a la seva missió.

És el Poble de Déu, en el seu conjunt i tots i cadascun dels seus membres, qui engendra i dona a llum Jesús quan evangelitza i educa. Engendra i conforma Jesucrist en aquell que creu i es deixa acompanyar en el seu camí cap a la maduresa en l'Esperit.

Aquesta missió no es pot improvisar. Com en Maria, comença quan és engendrat el Verb de Déu en nosaltres mateixos, mitjançant la resposta de fe a l'anunci: "Sí, d'acord, crec i ho accepto." Aquesta és la resposta decisiva en l'Advent. El Crist que portem en el nostre si serà el que transmetem al germà perquè cregui i tingui vida eterna.

CONSULTORI BÍBLIC

Nadal és una festa bíblica?

AGUSTÍ BORRELL

Carmelita i biblista

Algunes festes cristianes són la continuació o l'adaptació de celebracions jueves, de les quals es parla ja en la Bíblia. Així passa, per exemple, amb la Pasqua o amb la Pentecosta. Altres festivitats són creacions cristianes per recordar fets de la vida de Jesús, de Maria, o d'altres personatges del Nou Testament: l'Epifania, el Baptisme de Jesús, la Transfiguració, l'Ascensió, les festes de Maria o dels apòstols, etc.

Per la seva banda, Nadal és la celebració del naixement de Jesús, el Fill de Déu fet home. La Bíblia no parla de la festa de Nadal, si bé els evangelis fan referència al fet tan transcendent que es commemora en aquesta diada. Concretament, els evangelis de Mateu i Lluc ofereixen dues versions del naixement de Jesús; les diferències entre ells s'expliquen perquè cada un vol posar en relleu determinats aspectes del sentit de l'Encarnació i de les circumstàncies que l'envolten. Els evangelis no indiquen el dia en què es va produir el naixement de Jesús. Els cristians de Roma probablement van començar a celebrar el Nadal el 25 de desembre vers el segle IV després de Crist. Segurament van escollir aquesta data perquè els romans, quan a l'inici de l'hivern els dies començaven a allargar-se, hi celebraven la festa del *Dies natalis Solis invicti* ("el natalici del sol invicte"). D'aquesta manera, es mostrava Jesús com "el sol naixent que ve del cel" (Lluc 1,78), "el qui és la llum veritable, el qui ve al món i il·lumina tots els homes" (Joan 1,9).

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARAULA

Un àngel que es retira

P. LLUC TORCAL

Monjo de Poblet

Il·lustració: Glòria Monés

A les portes de Nadal, l'Església ens ofereix aquest magnífic Evangeli, peça única d'art literari i font d'inspiració de tantes manifestacions artístiques de tot tipus: l'Evangeli de l'anunciació de l'àngel a Maria. És un Evangeli i, per tant, una bona nova, i ho és en un doble sentit: l'àngel és una bona nova i duu una bona nova a Maria i amb ella a tota la humanitat. Déu ha concedit el seu favor a Maria. L'àngel fa de mitjancer per dur aquesta gran notícia a Maria i, així, es fa ell mateix bona nova, com a portador de la paraula de Déu.

És aquest darrer aspecte que avui voldria comentar, perquè també nosaltres, batejats, hem de ser portadors de bona nova per als nostres germans i germanes del món que ens envolta. Em refereixo a la bona nova que Déu s'ha fet home per redimir-nos a tots! Déu ha vingut a pacificar els nostres cors.

I com han de ser els passos del mitjancer que anuncia aquesta pau de Déu? Com els de l'àngel que anuncia a Maria la Paraula de Déu. En aquesta expressiva peça d'art que és aquest Evangeli, l'àngel es fa present a Maria i es retira de la seva presència amb una delicadesa extrema, amb una suavitat que es desprèn de tot el diàleg entre ell i la Verge. Res

fora de to, res imposat, res forçat. Tot s'esdevé anunciant-se, comunicant-se, proposant-se... i esperant al seu torn la resposta de Maria, fins al seu sí final, després que ella ha pogut assimilar plenament i comprendre tot el sentit de la Paraula que li és enviada.

També nosaltres com a mitjancers del Verb de Déu, hem de portar la bona nova de l'Evangeli al món amb suavitat i delicadesa, ben lluny d'actituds grolleres, impositives, superbes o estridents. Igual com fa l'àngel, en anunciar l'Evangeli als nostres germans, la nostra ha de ser una actitud humil i propositiva, de qui sap que porta el millor regal per als homes i dones de tots els temps, però que alhora és ben coneixedor que es tracta d'un regal, d'un do, que qualsevol estirabot pot fer-lo a peces. Al cap i a la fi, l'Evangeli que anunciem no comença amb el do d'un Déu que es fa infant, que pren la humilitat de la carn i la incapacitat de no dir ni tan sols una paraula? Com podem anunciar amb extravagàncies, estridències o paraules imponents el qui essent la Paraula es fa silenci en el bressol del seu naixement i en la creu de la seva mort? Que la pau de Nadal ompli els nostres cors de la delicadesa de Déu. *l'àngel es va retirar.*

Diumenge IV d'Advent

Lectura primera

2Sa 7,1-5.8b-11.16

El regne de David es perpetuarà davant del Senyor

Lectura del segon llibre de Samuel

Quan el rei David s'hagué traslladat al seu palau, després que el Senyor l'hagué deixat en pau de tots els enemics que tenia al voltant, digué al profeta Natan: "Mira, jo visc en un palau de cedre, mentre l'arca de Déu està en un envelopat." Natan digué al rei: "Ves, fes tot el que es proposi el teu cor; tens amb tu el Senyor." Però aquella nit Natan rebé aquesta paraula del Senyor: "Ves, digues a David, el meu servent: Això diu el Senyor: Tu m'has de fer un casal per a residir-hi? Jo t'he pres del clos del ramat, de guardar les ovelles i les cabres, per fer-te cap del meu poble Israel. He estat amb tu en totes les campanyes que has emprès, he derrotat els teus enemics i t'he donat una anomenada com la dels més famosos de la terra. He destinat un lloc per al meu poble Israel, l'hi he plantat perquè hi visqui sense por, i no l'oprimiran més els perversos com ho havien fet abans, durant el temps en què vaig enviar jutges per governar Israel, el meu poble. A tu, et deixaré en pau de tots els teus enemics. I ara el Senyor t'anuncia que et farà un casal. Quan t'arribarà l'hora de reposar amb els teus pares et donaré per successor un descendent, sortit de les teves entranyes, i consolidaré el seu regne. Jo li seré pare, i ell serà per a mi un fill. El teu casal, la teva dinastia, es perpetuarà davant meu, el teu tron es mantindrà per sempre."

Evangelí

Lc 1,26-38

Déu t'ha concedit el seu favor i tindrà un fill

Lectura de l'evangelí segons sant Lluç

En aquell temps, Déu envià l'àngel Gabriel a un poble de la Galilea anomenat Natzaret, per dur un missatge a una noia, promesa amb un descendent de David, que es deia Josep, i el nom de

Salm responsorial

88

Senyor, cantaré tota la vida els vostres favors, d'una generació a l'altra anunciaré la vostra fidelitat. Vós heu dit: "El meu favor és indes- tructible, mantinc la fidelitat en el cel." R.

R. Senyor, cantaré tota la vida els vostres favors.

He fet aliança amb els meus elegits, jurant a David el meu servent: "T'he creat per sempre una dinastia, mantindré per tots els segles el teu tron." R.

Ell em dirà: "Sou el meu pare, el meu Déu i la roca que em salva." Mantindré per sempre el meu amor, la meva aliança amb ell serà perpètua. R.

Lectura segona

Rm 16,25-27

Ha sortit a la llum el pla de Déu, amagat en el silenci dels segles

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans: Glòria a aquell qui té el poder de confirmar-vos en la bona nova que us anuncio, en allò que proclamem de Jesucrist, que és la revelació del pla de Déu, amagat en el silenci dels segles, però que ara ha sortit a la llum, per la decisió del Déu etern, d'acord amb els escrits profètics, i ha estat posat a l'abast de tots els pobles perquè siguin obedients a la fe. Déu és l'únic ple de saviesa. Glòria a ell eternament per Jesucrist. Amén.

Al·leluia

Soc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules

la noia era Maria. L'àngel entrà a casa d'ella i li digué: "Déu te guard, plena de gràcia, el Senyor és amb tu." Ella es torbà en sentir aquestes paraules, i pensava per què la saludava així. Però l'àngel li digué: "No tinguis por, Maria; Déu t'ha concedit el seu favor. Tindrà un fill i li posarà el nom de Jesús. Serà gran i l'anomenaran Fill-de-l'Altísim. El Senyor Déu li donarà el tron de David, el seu pare, serà rei del poble d'Israel per sempre, i el seu regnat no tindrà fi." Maria preguntà a l'àngel:

"Com pot ser, això, si jo no tinc marit?" L'àngel li respongué: "L'Esperit Sant vindrà sobre teu, i el poder de l'Altísim et cobrirà amb la seva ombra; per això el fruit sant que naixerà l'anomenaran Fill de Déu. També la teva parenta, Elisabet, ha concebut un fill a la seva edat; ella que era tinguda per estèril ja es troba al sisè mes, perquè a Déu res no li és impossible." Maria va respondre: "Soc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules." I l'àngel es va retirar.

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

CICLE LITÚRGIC B; FERIAI I
TEMPS D'ADVENT I DE NADAL
SALTERI: SETMANA IV

Desembre

24. DIUMENGE

Diumenge IV d'Advent, Morat. Lectures: 2 Samuel 7,1-5.8b-12.14a.16 / Salm 88 / Romans 16,25-27 / Lluç 1,26-38
SANTORAL: Adela, ab.; Delfí, b.; Irmina, rel.

Comença el temps de Nadal

25. DILLUNS

Nadal del Senyor (S), Blanc. Lectures: Isaïes 52,7-10 / Salm 97 / Hebreus 1,1-6 / Joan 1,1-18
SANTORAL: Anastàsia, mr.; Eugènia, vg. i mr.

26. DIMARTS

Sant Esteve, protomàrtir (F), Vermell. Lectures: Fets 6,8-10;7,54-60 / Salm 30 / Mateu 10,17-22
SANTORAL: Dionís, p. i mr.; Zòsim, p.

27. DIMECRES

Sant Joan, apòstol i evangelista (F), Blanc. Lectures: 1 Joan 1,1-4 / Salm 96 / Joan 20,2-8
SANTORAL: Nicaret, vg.; Teodor, monjo

28. DIJOUS

Sants Innocents, màrtirs (F), Vermell. Lectures: 1 Joan 1,5-2,2 / Salm 123 / Mateu 2,13-18
SANTORAL: Abel; Dòmina, vg. i mr.

29. DIVENDRES

Dia V dins l'octava de Nadal, Blanc. Lectures: 1 Joan 2,3-11 / Salm 95 / Lluç 2,22-35
SANTORAL: David, rei; Tomàs Becket, b. i mr.; Tròfim, b.

30. DISSABTE

Dia VI dins l'octava de Nadal, Blanc. Lectures: 1 Joan 2,12-17 / Salm 95 / Lluç 2,36-40
SANTORAL: Anísia, mr.; Fèlix I, p. i mr.; Mansuet, mr.; Roger, b.

El Sant 25 de desembre

Eugènia de Roma

Eugènia va ser una màrtir romana que va viure al segle III, filla del duc Felip d'Alexandria, governador d'Egipte durant el regnat de l'emperador Valerià. La seva història, explicada a la *Llegenda àuria*, comença quan va fugir de la casa del seu pare per evitar un matrimoni concertat. Poc després va ser batejada per Helen, bisbe d'Heliòpolis. Aquest va recomanar-li que es creés una falsa identitat masculina per entrar en un monestir, ja que les dones en aquell moment tenien prohibit l'accés als càrrecs eclesiàstics. Ja al monestir,

va haver de fer front a les calúmnies d'una dona a la qual havia curat i que l'acusava d'adulteri. Durant el judici, presidit pel seu propi pare, va haver de revelar la seva veritable identitat per demostrar la seva innocència, i aquest, en veure que havia trobat la filla perduda, es va convertir també al cristianisme (el van nomenar bisbe i posteriorment va ser decapitat per causa de la seva fe). Eugènia va morir el 25 de desembre del 258, després de ser martiritzada pel prefecte d'Alexandria, Niceci.

MERCÈ SOLÉ
msolety@gmail.com

El Nadal cada cop em sembla més sorprenent. Una llum en la foscor. Una nova creació que arriba de l'Esperit i que desafia la raó

L'impossible es fa realitat

Em costa molt defugir el pessimisme en els temps en què vivim. Tot i trobar-nos en la franja alta del benestar, topem amb una desigualtat que no para de créixer, amb el canvi climàtic que s'accelera, amb la crueltat de la guerra a tants llocs, amb la indiferència o el rebuig envers els qui han de fugir del seu lloc d'origen, amb un tauler de joc digital del qual molts ens anem sentint exclosos, i sobretot amb un mal rotllo polític que sembla que estripa tota possibilitat de diàleg i de consens sobre qüestions bàsiques i importants. Encara que potser he de reconèixer que la bonança que hem viscut els darrers anys a Europa és un petit miratge si tenim en compte el conjunt del món. Sempre hi ha hagut moltes persones que han viscut en condicions pèssimes, sobretot per l'acció directa o la indiferència de molts. La paradoxa i l'esperança és que no tothom ho ha viscut amb pessimisme o amb depressió. Ben al contrari, la vida ha continuat plena de sentit i ha esbotzat les costures.

Per tot plegat, el Nadal cada cop em sembla més sorprenent. Una llum en la foscor. Una nova creació que arriba de l'Esperit i que desafia la raó. Potser, com Elisabet, estem de tornada i ja hem experimentat que no podem o no sabem donar fruit. Potser, com Maria, ni tan sols ens hem estrenat i sembla que no reunim les condicions mínimes per a la fecunditat. Dues dones tingudes per no-res esdevenen l'origen de Joan i de Jesús. I Déu va més enllà i no només crea l'apa-

rentment impossible, sinó que ell mateix s'hi implica a fons.

A Déu no el podem encaixonar en els límits d'un temple, ens diu el text de Samuel que llegim aquest quart diumenge d'Advent. Déu, en boca de Natan, insisteix a "viure sense por" i a garantir el seu compromís d'acompanyament i presència al llarg dels segles: "Et donaré per successor un descendent... Jo li seré pare, i ell serà per a mi un fill." És el fil conductor que porta Gabriel a dir a Maria: "El Senyor és amb tu." I és amb tots nosaltres en les nostres circumstàncies: només ens cal refiar-nos-en i reconèixer-lo, cosa que no sempre ens és fàcil. Ja ho diu l'evan-geli de Joan: "El món no l'ha reconegut." Però, malgrat tot, continuem essent el seu temple.

El fet que els nostres temples vius tinguin goteres, siguin fràgils, pobres i sovint repatanis, no sembla inquietar Déu. No calen grans recursos ni grans qualitats. Només viure sense por, deixant que el Déu que ens habita i que pren la iniciativa d'estimar-nos tingui espai per créixer en nosaltres i pugui il·luminar la foscor. Aquesta és la nostra missió, personal i col·lectiva: que tots i totes, especialment aquells que poden sentir-se en la tenebra més absoluta de la pobresa, el patiment i la perifèria, puguin viure amb la dignitat de fills estimats de Déu. Costa? Sí, però la Bona Notícia és que Déu és capaç de transformar en vida l'esforç, el dolor i la mort per on hem de travessar. Que tingueu un molt bon Nadal!

ESPai LECTORS

Amor-54.836

MARIA JOSEP SALVADÓ
I MARIA DEL CARME BIGORRA

L'angelet Amor-54.836 havia complert tots els encàrrecs i el Bon Pare li va dir que es pensés molt bé què li agradaria aquell Nadal. D'ençà que s'havia fet amic de dos àngels de la guarda, la seva manera d'entendre el món dels homes havia millorat de gran manera. Abans, ho tenia "tot" clar —una mala cosa, s'hi ho mireu bé. Ell pensava d'una forma etèria, on tot era lloança, energia, llum i amor. Li agradava tant la paraula *amor* que, quan va complir els segles reglamentaris i se li havia d'adjudicar un nom, va inscriure's a la llista del nom Amor, però... ai las! En tenia 54.835 abans. Aquest fet no el va fer tirar enrere, agosarat com era, i va pensar: "Encara que no em digui Amor sol, el dia que celebri la meva onomàstica farem una gran festa, amb coets, trons i confeti, és a dir, llamps, trons i volves de neu, amb els que van davant meu a la llista." Quan es retirà a descansar, el seu cap no va quedar a les fosques; la seva aura lluminosa parpellejava d'un morat molt tènue i el seu amic li va dir: "Noi, apaga el llum, que quan no ens n'adonarem ja haurem de tornar a la feina."

Estimat lector, tu que estàs llegint això i se t'escapa un petit som-

riure per sota el nas, pots pensar: "Sí, home, els àngels no deuen dormir pas com les persones"... I tal vegada tinguis raó. No vull que em malinterpretis, no és un descans humà, sinó que és un relaxament davant del Pare Bo i, en aquell moment, la consciència de l'Amor-54.836 no estava ben relaxada.

Altres nalds, havia demanat, per exemple: un concert de lires, un perfum celestial i un any va tenir la gosadia de demanar efluvis de bombons farcits de cabell d'àngel. Però aquest any volia entendre més el que pensaven els éssers humans. Havia mantingut extenses xerrades amb els seus amics àngels de la guarda; cadascun d'ells "tutelava" una persona que, encara que fossin de terres veïnes, per aquelles coses del món, resultaven enemics. Ja ho tenia resolt. Demanaria al Pare Bo de poder parlar a cau d'orella, durant un somni, a cadascuna d'elles, i fer-los entendre que les guerres i les baralles no porten enlloc. Que els dos tenien mare i, a una mare, veure en perill el seu fill, li trenca el cor. Això ho havia après una tarda, escoltant Maria i li havia quedat tan present...

La seva petició va ser acceptada, i aquell 24 de desembre va tenir pas lliure per portar a terme allò que ell tant anhelava. Així que va davallar, es va dividir en dues meitats (els àngels ho poden fer): una a l'est i l'altra a l'oest i, com un mosquit en ple estiu, fent com un brunzit, va anar canalitzant dins de l'ànima d'aquells adolescents tot allò que està escrit en el Llibre de la Vida...

L'endemà van caure bombes a tort i a dret, i el cel es va embrutar amb llàgrimes de mort. L'Amor-54.836 només hi veia una solució: cobrir els dos adolescents perquè no morissin. Ell sabia perfectament que, al cap d'uns anys, serien els líders de les seves terres i que arribarien a una entesa abans d'un conflicte bèl·lic.

Aquell fou un Nadal que marcà un abans i un després per al nostre amic àngel i, com aquell a qui li toca la grossa de Nadal, el Pare Bo li regalà que el seu nom a partir d'aleshores fos Amor-diví 54.836.

Cartes

El sentit del Nadal és viu

Aquest Nadal està marcat per centenars de persones immolades, per uns sense sentits, embogits, sense futur, seguint unes creences o ideals que persegueixen per significar-se, amb l'actitud de trepitjar el més elemental dret humà, la llibertat.

Altrament, a casa nostra, a Barcelona, els qui governen la ciutat volen treure el sentit del Nadal, esborrant el seu significat, proclamant que les festes són la celebració del solstici d'hivern, però obliden que, en el solstici d'hivern, de la profunda foscor neix la llum; la llum és Nadal.

El consumisme cerca nous camins incitant noves formes que comporten una carrera de compres compulsives, amb reclams importats d'altres nacions.

Tot això és un crit a alguns dels nostres governants, que obliden que la seva tasca és vetllar per la societat, pel seu benestar, però avui giren la cara, avergonyits de la corrupció que els envolta, de la qual en part són responsables. Altres, que ja estan imputats per l'abús del poder confiat, i per la corrupció, es passegen amb iots gaudint de vacances, mentre el seu procés s'allarga fins que hagi prescrit.

No obstant, sortosament encara en el cor de l'home resta la guspira del seny, caliu que porta a compartir i ajudar aquells que menys tenen. Així, veiem les tones d'aliments que es recapten al Banc d'aliments amb

l'aportació ciutadana i el concurs d'uns milers de voluntaris que esmercen incondicionalment el seu temps.

També, arreu de Catalunya, arriba "La Marató" de TV3, amb col·laboració desinteressada de la gent per tal d'aconseguir aportacions econòmiques, destinades a la investigació per vèncer malalties.

Els ciutadans tenen consciència i sentiments que impulsen a donar-se, compartir i estimar; certament, la societat renyeix i dona exemple, principalment en aquestes dates.

Doncs, ens cal creure que el sentit del Nadal és viu i ens empeny a estimar, servir, compartir i ajudar. El Nadal, que és amor, no morirà mai.

JOAN GARRIT I BRUGUERA

Missa de La 2

Soc de les que segueixo la missa dominical per televisió cada setmana. He dir que ho faig amb autèntic entusiasme, sobretot pel mossèn que la celebra. Carles Cahuana és una de les persones amb més carisma que he conegut.

ANNA MARIA MUNTADA BATLLE

PODEU ENVIAR LES CARTES A:
redaccio@catalunyacristiana.cat

POSTALS ANDALUSIA

Aquells "àngels periodistes"

Arriba el Nadal amb tota la càrrega emocional de tradicions, sentiments i missatges. A Andalusia, especialment, els concursos de nades i els pessebres vivents. A Còrdova han anat adquirint gran relleu els anomenats "Naixements" o "Pessebres". El Nadal és una festa universal que va néixer a les entranyes de la humanitat amb la Gran Notícia, comunicada per aquells "àngels periodistes" a uns pastors que van estrenar també la primera nadala: "Glòria a Déu a les altures i pau als homes de bona voluntat."

La Gran Notícia continua traspasant aquestes "entranyes" d'una humanitat afamada i assedegada d'amor, de justícia i de pau. Hi haurà mil definicions, però totes es resumeixen en una: "El Nadal és l'aposta de Déu per la humanitat, pels homes i dones febles i sovint desconcertats que som cadascun de nosaltres, pels que fa segles van ser i pels que seran en el futur. De tot arreu, de totes les maneres de ser amb totes les alegries i amb totes les tristors, amb tots els encerts i amb totes les equivocacions, amb les mostres més grans d'amor i també amb les infidelitats més grans."

El Nadal és una festa lluminosa, una festa d'esperança i de tendresa: "El Fill de Déu que es fa home i que ens crida a viure un camí, i que ens ensenya on hi ha la felicitat veritable."

Des d'Andalusia, a tots vosaltres, amics lectors, i molt especialment als andalusos que viuen a terres catalanes, els meus millors desitjos de felicitat. Alain Vigneau, que va convertir el seu patiment en art, deia que "som més amorosos dels que ens mostrem i que el que més ens fa patir és no poder treure tot l'afecte que hi ha en nosaltres". El Nadal és el millor moment per sentir-nos "salvats, al costat del pessebre de Betlem".

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
- LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

ANÀLISI

Missatge i espiritualitat del pessebre

**FRA VALENTÍ
SERRA DE MANRESA**

Arxiver dels Caputxins

A propòsit de l'espiritualitat i del pregon missatge que suscita el pessebre, el papa Francesc, en ocasió de la visita que efectuà a Greccio el primer diumenge de l'Advent del 2019, posà de manifest que els betlems nadalencs poden ajudar als fidels a aproximar-se als fets més entranyables de la vida de Jesucrist. El Fill de Déu, en entrar en aquest món, sorprenentment troba lloc on els animals van a menjar; així, el fenc esdevé el primer llit per a Aquell que es revelarà com “el pa baixat del cel” (Jn 6,41). Un expressiu simbolisme que al·ludeix a l'Eucaristia i que sant Agustí —juntament amb altres Pares de l'Església— ja havia captat quan afirmà en les seves cèlebres prèdiques: “Ajagut en una menjadora, esdevé el nostre aliment” (*Sermó* 189,4). El pessebre conté diversos misteris de la vida de Jesús i “ens els fa sentir propers a la nostra vida quotidiana”, com rebla el papa Francesc (*Admirabile signum*, 2-3).

Sant Francesc d'Assís, amb la simplicitat d'aquell primer pessebre vivent escenificat la nit de Nadal del 1223 a la població italiana de Greccio, aconseguí realitzar una gran obra d'evangelització; tant, que avui ens preguntem: per què el pessebre suscita tanta sorpresa i ens commou? Perquè manifesta la tendresa i la proximitat del Déu Creador de l'univers que s'abaixa a la nostra petitesa i ens aixeca del pecat.

Any rere any, la preparació del pessebre familiar a la llar contribueix a fer-nos reviure espiritualment la mateixa història que “en aquell temps...” succeí a Betlem de Judea. Més encara, el pessebre ens ajuda a imaginar les escenes, estimula els nostres afectes i ens convida a implicar-nos en la història de la salvació; sobretot el pessebre ens empenya a esdevenir contemporanis de l'esdeveniment de Nadal, que s'actualitza en els contextos històrics i culturals més diversos.

El pessebre, gràcies al seu origen franciscà, esdevé una invitació a *sentir*

i a *tocar* la pobresa que el Fill de Déu va escollir per a si mateix en la seva Encarnació. El pessebre és una crida potent que ens convida a seguir el Crist en el camí de la humilitat, de la pobresa i del despulament, ja que des de la cova de Betlem ens condueix fins a la Creu. Així, el pessebre és, com diu el papa Francesc, “una crida a trobar i servir Crist misericordiosament en la persona dels germans i germanes més necessitats” (*Admirabile signum*, 3).

Ben aviat, els franciscans caputxins aconseguiren que llurs pessebres conventuals fossin visitats i estimats pel poble senzill, particularment aquells betlems de mida monumental que, a finals del segle XVI, construïa fra Bernat d'Osimo al convent de caputxins de París. En la seva estructura ja comptava amb una gran cova i amb un paisatge fet amb roques de pedra tosca a guisa de muntanyes, amb branquillons per a arbres, amb verd i molsa, i amb un celatge per tal de donar-hi profunditat. Una tipologia de pessebre que, progressivament, aniria passant a l'interior de les llars, però amb unes dimensions més reduïdes quan es produí la puixança del pessebrisme a Nàpols, a la Provença i també a Catalunya durant la segona meitat del segle XVIII.

A la Barcelona del segle XVIII gaudí d'una enorme popularitat el pessebre monumental que els frares caputxins construïen, cada any, al convent barceloní de Santa Madrona, on ara hi ha la plaça Reial.

AMOR DEL DÉU ALTÍSSIM

Davant del pessebre ens sentim profundament identificats amb la nostra tradició cristiana. El nostre pessebre ens parla de l'amor del Déu Altíssim que s'ha fet infant per dir-nos que està ben prop de tots nosaltres, ja que “el pessebre forma part del dolç i exigent procés de transmissió de la fe. Començant des de la infantesa i després en cada etapa de la vida, ens educa a contemplar Jesús, a sentir l'amor de Déu per nosaltres, a sentir i creure que

Fra Valentí fent el pessebre al claustre dels Caputxins de Sarrià.

entrar en la nostra història i s'insereix en el cor de cada llar amb la recreació d'un paisatge de gust de terra catalana, gràcies als elements naturals aportats pels nostres boscos i erms, els quals contribueixen a segellar l'espiritualitat del nostre pessebre. Així, el pessebre ha esdevingut un poderós instrument per articular el nostre ideal topogràfic i cultural.

A Catalunya, el pessebre s'ha consolidat com a part integrant de la tradició i identitat catalana i, en bastir-lo cada any, revivim l'entranyable tradició de seguir expressant —en la bellesa de la simplicitat dels nostres naixements— la visualització plàstica del naixement de Crist. Tot i la forta secularització que pateix Occident, la tradició pessebrística està tan fonament arrelada a casa nostra que avui el pessebre és un fet cultural de primer ordre. Ho és tant, que fins i tot ens identifica com a poble.

La nativitat de Jesús, el Nadal, que històricament succeí en el passat no és, tanmateix, un esdeveniment preterít; ben al contrari, segueix afectant —i de manera ben intensa— tots els moments i les etapes de la història, alhora que continua marcant el calendari anyal; tant, que a la Catalunya medieval, el còmput dels anys començava *In Nativitate Domine*, el 25 de desembre. I, si bé la tradició de bastir per Nadal un naixement o pessebre no nasqué a Catalunya, avui, sense cap mena de dubte, la podem considerar una tradició ben anostrada, ja que el pessebre popular català d'inspiració franciscano-caputxina compta amb uns trets que li són propis i que, amb solidesa, s'han integrat bellament en la nostra identitat, tant, que ens estimula a entrar dins del pessebre.

Déu està amb nosaltres i que nosaltres estem amb Ell, tots fills i germans gràcies a aquell Infant Fill de Déu i de la Verge Maria. I a sentir que en això hi ha la felicitat. Que a l'escola de sant Francesc obrim el cor a aquesta gràcia senzilla, deixem que de la sorpresa neixi una oració humil: el nostre gràcies a Déu, que ho ha volgut compartir tot amb nosaltres per no deixar-nos mai sols" (*Admirabile signum*, 9-10).

El pessebre, durant les festes nadalengues, dona a les nostres llars un to *memorialístic*, puix que ens ajuda a reviure l'adveniment del Fill de Déu a la terra. Per Nadal, de bell nou torna a

ADMINISTRACIÓ DE PATRIMONIS IMMOBILIARIS LLOGUERS – ALQUILERES – LOCATIONS – RENTS

RAMBLA CATALUNYA 81 4-2
08008 – BARCELONA

www.alkilando.com

93 451 50 00

Mn. Peio Sánchez guardonat amb el premi de Cinema Espiritual de Catalunya

Mn. Peio Sánchez va rebre el premi de mans d'Esteve Camps.

MAC

Redacció

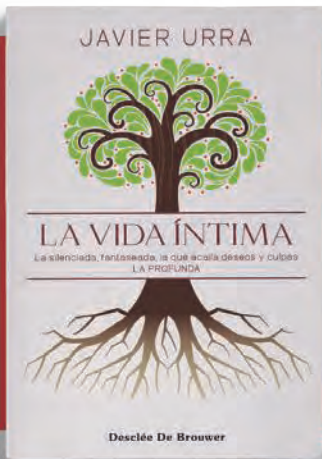
L'acte de cloenda de la vintena edició de la Mostra de Cinema Espiritual de Catalunya, que va tenir lloc el 30 de novembre als Cinemes Verdi, va esdevenir un sentit homenatge a Mn. Peio Sánchez com a impulsor de la Mostra des del seu inici i ferm defensor del cinema com

a espai privilegiat per fomentar el diàleg interreligiós.

El rector de la parròquia de Santa Anna —la seu de l'Hospital de Campanya, que acull persones sense llar— va rebre de mans d'Esteve Camps, president delegat de la Junta Constructora de la Sagrada Família, el premi de Cinema Espiritual de Catalunya. Es tracta d'una reproducció de l'estel de la façana del Naixement del temple de la Sagrada Família.

Durant l'acte, moderat per Carles Armengol, director general d'Afers Religiosos, hi van participar persones vinculades a la tasca de Mn. Peio a l'Hospital de Campanya, com la religiosa teresiana Viqui Molins o Mn. Xavier Morlans.

Mn. Peio Sánchez va dir que la Mostra de Cinema Espiritual de Catalunya és “el resultat de la complicitat i del treball de nombroses persones, que han teixit una autèntica xarxa de voluntats”. Va voler oferir el premi a una representació dels joves, “herois de supervivència”, en paraules seves, que són acollits a l'Hospital de Campanya de Santa Anna. El seu gest va arrencar forts aplaudiments per part de tots els assistents.

Descubre de la mano de Javier Urria un viaje fascinante a las profundidades de la psicología y la espiritualidad. Desafiando la divinización del yo, Urria nos insta a explorar nuestro yo profundo e ilumina el camino hacia la autorreflexión y la verdad personal, guiándonos en un apasionante viaje interior.

Jorge lucha por reconocimiento, Julia se pierde tras la maternidad, Mireia busca un cambio profesional, Marc anhela una nueva etapa, y Javier busca su lugar tras la pérdida. A través de estas historias reales, la autora revela doce lecciones cruciales para el crecimiento personal. Una guía práctica e inspiradora para despertar nuestra verdadera naturaleza.

Descubre el poder de la Parentalidad Positiva en la crianza con este libro revelador. Desde la infancia hasta la adolescencia, el libro aborda la gestión de las rabietas, los límites y la llegada a la adolescencia. Una guía para criar de manera consciente y respetuosa, rompiendo con los métodos tradicionales.

Descubre las voces valientes de 42 mujeres y hombres que abordan el sacerdocio femenino desde sus testimonios personales y reflexiones como teólogos, presbíteros y laicos. Desde la Tradición hasta la necesidad de una nueva teología del ministerio ordenado, este libro busca contribuir a la renovación de la Iglesia con pasión y convicción.

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Una conseqüència funesta del Covid per als nascuts durant la pandèmia

Flickr / Míriam Pérez

Aquests “nadons pandèmics” tenien una microbiota d’un nivell inferior.

MN. FRANCESC NICOLAU

Professor emèrit de la Facultat de Filosofia de Catalunya

M'acabo de trobar amb un article que explica com el confinament que vam haver de guardar durant la pandèmia de Covid-19, iniciada el 2020 i que estem acabant de passar, ha influït negativament en els nadons d'aquells dies. M'ha semblat prou interessant per fer-vos-en un resum.

És cosa sabuda que el sistema immunitari humà es construeix a poc a poc. Quan naixem ens trobem

amb un munt de microbis que ens envolten i que provoquen reaccions en el nostre organisme que els nostres glòbuls blancs contraresten bo i multiplicant-se, fent-nos adquirir una defensa més alta. Però, a més, ens carreguem de microbis benefactors, que rebem també del medi ambient i que s'amaguen sobretot a la pell i al tub digestiu. Aquests altres viuen simbiòticament amb nosaltres i ens ajuden molt a mantenir a ratlla els invasors. El conjunt d'aquests microbis rep el nom de *microbiota*. Una bona microbiota variada i forta, que s'adquireix al començament de la vida, és un bon complement per al sistema immunitari.

Ara bé, com tothom sap, davant del Covid-19 es proclamà un confinament que va ser seguit pràcticament per tothom i els que naixien quedaven aïllats també i minvava molt la seva relació amb un medi ambient normal. Això plantejà l'interrogant de què po-

dia ocórrer amb aquests infants. Per això, la doctora Natalie Brito, psicòloga de la Universitat de Nova York, va decidir, amb el seu equip, d'estudiar què havia passat amb els nens nascuts durant els primers mesos de la pandèmia. I, efectivament, les anàlisis que van dur a terme, comparant la microbiota de 34 infants nascuts abans d'iniciar-se el Covid-19 amb la dels nous nadons, donaren el resultat que els “nadons pandèmics” tenien una microbiota clarament menys estesa en detriment dels microbis típics que posseeix la que es considera normal. Aquests canvis s'havien obtingut molt aviat al principi del confinament i mantingut al llarg dels mesos següents. I ara els científics s'han preguntat quines seran per a aquests nens les conseqüències a la seva edat adulta. Sembla evident que patiran de més al·lèrgies alimentàries i també de dermatitis. El temps ens ho dirà.

TRADICIONS REMEIERES

La borratja o borraïna

Flickr / Daniel Jolivet

La borratja és un poderós diürètic, ja que afavoreix l'eliminació de l'orina.

**FRA VALENTÍ SERRA
DE MANRESA**

Arxiver dels Caputxins

El nom de borratja o borraïna (llat. *Borrago officinalis*; cast., *borraja*) sembla que prové de *borra* —la pelussa de llana rugosa—, atesa l'aspror i els pèls propis de la fulla de la borratja. Durant el període medieval i fins a temps ben recents fou molt estimada com a verdura. En efecte, la borraïna —que els caputxins també en deien borratxes— era conreada a les hortes conventuals com a verdura refrescant amb destinació als religiosos delicats de salut, i també per als frares convalents o malalts. Els religiosos també la conreaven pel fet de ser una planta mel·lífera per a nodriment de les abelles dels ruscus conventuals i, sobretot, la conreaven perquè entrava en molts dels preparats farmacèutics

en ser una de les plantes oficials més antigues i reputades.

La borraïna creix espontàniament en terrenys més aviat sorrencs, i és molt refrescant. Fra Jacint de Sarrià, a la segona meitat del segle XVIII, des del convent de Vilanova de Cubelles, on hi feia d'infermer, sobre les propietats refrescants de la borratja escriví que: “Fortifica la virtut vital y alegra lo ánimo; és molt cordial y fresca de qualitat, y que per això se'n posan a las begudas frescas” (BHC, *De algunas herbas*, f. 180). Els frares caputxins del convent barceloní de Santa Madrona (on ara hi ha la plaça Reial, i on hi hagué el primer i més gran dels horts urbans de la Ciutat Comtal), escriviren que: “*La borraja se cria espontánea en los campos y huertas. Se come después de cocida como ensalada en algunas localidades. La borraja es planta puramente oficial, pues tomada en infusión es sudorífica y diurética. No exige cuidados y se siembra de asiento. Sus flores se usan en infusión contra las enfermedades inflamatorias, y también es muy recomendada para las enferme-*

dades del hígado y del corazón” (BHC, *Pócimas de capuchino*, 49). Assolí un gran renom la “coca de borratges”. També els cocs de la cuina conventual solien preparar les tiges de borraïna amb patata i pastanaga, a guisa de verdura per acompanyar el peix bullit en temps quaresmal.

La borratja gaudeix de notables propietats sudorífiques i antireumàtiques, de manera que la infusió o “bullidura” s'ha de prendre sempre a temperatura força calenta. De la borratja se'n treu un oli usat en la cosmètica per evitar l'assecamment i envelliment de la pell. En la medicina popular se solien emprar fulles escaldades de borratja a guisa de cataplasma per tal d'incentivar la maduració dels florncos. També s'ha usat la borratja com a poderós diürètic, ja que afavoreix la producció i eliminació de l'orina. El component principal de la borratja és l'aigua, però també conté mucíl·lags, fibra, potassi, ferro, magnesi i algunes vitamines. Al l'article vinent us parlaré, si a Déu plau, de les virtuts remeieres de l'escabiosa.

CRISTINA CORTÉS VINIEGRA

Esculpiendo palabras en la arena
Editorial Desclée de Brouwer, 2023,
320 pàg.

Aquestes pàgines combinen la bellesa, l'art i l'aprenentatge a través del dolor. En moltes ocasions la millor forma d'expressar i donar sentit al dolor és a través de les diferents vies artístiques que desplega l'ésser humà per transcendir-se i conèixer-se.

MARIA GARGANTÉ

Santificaràs les festes
Fragmenta Editorial, 2023,
94 pàg.

Els festius serveixen per trencar la monotonia del temps ordinari. Com forgen la nostra identitat els rituals festius? Quina relació guarden amb l'ocupació de l'espai públic? La historiadora de l'art Maria Garganté fa un estudi sobre el tercer manament.

ANTONIO PAVÍA MARTÍN-AMBROSIO

Y el ángel anunció a María
Editorial San Pablo, 2023, 238 pàg.

El P. Pavía analitza la rellevància del paper de Déu, que es fa present i s'acosta a l'ésser humà, i de Maria, que acull amb fe i humilitat la Paraula rebuda, i que és proposada com a model del deixeble cristià disposat a acceptar en tot moment la voluntat del Senyor.

MICHEL LE VAN QUYEN

Cerebro y naturaleza
Plataforma Editorial, 2023,
240 pàg.

La natura és una enorme font de beneficis. Enllaçant evidència científica, emocions i sensibilitat davant la bellesa del món, l'autor explica el fruit de diverses recerques sobre el fascinant lligam entre la natura i el benestar.

LYDIA GOEHR

El museo imaginario de las obras musicales
Editorial Trotta, 2023, 384 pàg.

Aquest llibre és una de les principals contribucions al camp de la filosofia de la música en els darrers cinquanta anys. La present edició, revisada, inclou un nou assaig introductor de l'autora i un pròleg del cèlebre musicòleg Richard Taruskin.

CARLOS FRESNEDA

Un siglo verd
Pagès Editors, 2023,
276 pàg.

Conegut com el "pagès urbà", Joan Carulla, decent anys, ha sabut convertir la seva enyorança del camp en una solució real davant del canvi climàtic. El seu terrat, amb arbres fruiters i nombrosos vegetals, marca el camí de les anomenades ciutats verdes.

CRÍTICA DE CINE

Una reflexió necessària

MERCÈ LAJARA

Llicenciada en Biologia i doctora en Bioètica

Aquest film ha aixecat molta polseguera per molts motius. Se l'ha titllat d'oportunista, extremista i proselitista. Especialment, s'ha criticat l'al·legat final que fa el protagonista, Jim Caviezel, quan dona a conèixer les moltes dificultats que ha hagut de travessar el film per veure la llum. A més, convida a la seva difusió. El cert és que la seva fama ha arribat fins a nosaltres molt abans que la mateixa pel·lícula. Deixant de banda la polèmica i sense ser una gran pel·lícula, recomanem que la veieu perquè ens recorda una xacra existent que difícilment surt als informatius: el tràfic sexual de menors.

La història es basa en uns fets reals als quals el director mexicà Alejandro Monteverde afegeix els retocs necessaris per poder atorgar un caràcter de *thriller* a la seva obra. Tim Ballard (Caviezel) és un agent de Seguretat Nacional dels Estats Units que es dedica a investigar delictes de pornografia infantil i tràfic de menors. Mogut per la preocupació del destí d'aquests nens i nenes, decideix anar més enllà i dedicar la seva vida a buscar i salvar aquestes víctimes malgrat les reticències del seu govern. És important el paper que hi fa la seva dona, tot i que les seves

aparicions al llargmetratge són massa breus. Ella li dona el seu suport incondicional i accepta quedar-se sola amb els seus fills.

Es planteja, doncs, un problema que afecta una part de la població més vulnerable de la nostra societat, aquells que més necessiten la nostra cura i protecció: els infants. Qualsevol abús a una altra persona és un acte abominable, però si el que el rep és un menor, encara resulta molt més detestable. I qüestiona profundament la salut mental de qui el comet. La pel·lícula afegeix un altre element que la fa més escandalosa: el context d'exploració dels pobres per part dels rics.

Estem envoltats per un ambient hipersexualitzat que, a través de videoclips, moda, xarxes socials, etc., pot influir en les percepcions i les conductes de les persones a qualsevol edat. Es promou la vivència del sexe sense una veritable formació afectiva. Aquesta formació no només és responsabilitat de les famílies, també hi tenen un paper fonamental els mitjans de comunicació, l'escola i l'administració, entre d'altres. Per això s'agraeix que pel·lícules com aquesta ens sensibilitzin i conscienciiïn sobre el tema perquè "Els nens de Déu no es toquen".

"SOUND OF FREEDOM"

DIRECTOR: Alejandro Monteverde
GUIÓ: Alejandro Monteverde i Rod Barr

INTÈRPRETS: Jim Caviezel, Bill Camp, Mira Sorvino, Kurt Fuller, Eduardo Verástegui, entre d'altres

MÚSICA: Javier Navarrete
Estats Units, 2023, 131 minuts

AMB BON HUMOR

CRÍTICA LITERÀRIA

Què és l'home...? —

**ROSA M.
BOIXAREU**

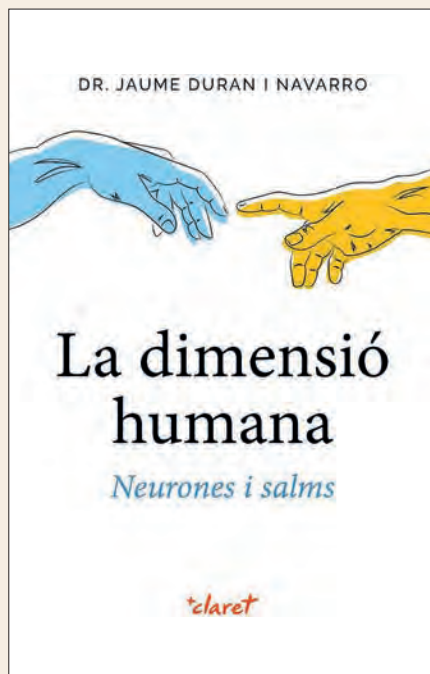
Biblista

Què és l'home, perquè te'n recordis?" Es pregunta el salmista a Sl 8,5. Aquest llibre dona pistes per a algunes respostes a partir d'una atenta lectura dels salms i, alhora, genera noves preguntes en un bucle sense fi. Jaume Duran ho fa des de l'antropologia semítica de l'Antic Testament, destacant la seva realitat multidimensional, que convergeix en una concepció unitària de l'ésser humà, l'adam bíblic: el cos, la identitat, el cor com a lloc del pensament, l'alè vital. Tot resseguint un munt de salms on aquests termes van clarificant i exemplificant els seus matisos significants. És una altra manera de posar-se davant del text.

La condició humana del salmista (el poble) davant del seu Déu és d'agraïment, lloança, súplica, lamentació... Reconeixent, perquè així ho viu, la seva solitud, esperança, confiança en aquest Déu de qui se sap estimat, però sovint, també, aparentment oblidat. I aquí venen unes pàgines dedicades a la pobresa; ser pobre, sentir-se pobre: objecte i subjecte d'injustícia, lliure per pregar i alliberat per l'esmentada pregària. No amb conformitat, sí amb la revolta serena de sentir-se davant del seu Déu.

L'autor, que exerceix la medicina, té una motivació que alimenta el seu discurs: entendre aquest adam a partir de la neurobiologia. Ens diu: "L'experiència humana no es podria entendre sense comprendre el nostre sistema nerviós, i en especial el cervell i la ment." Les funcions neurobiològiques faciliten el descobriment de la pròpia interioritat i la dimensió personal transcendent. A partir d'aquí venen unes pàgines on va explicant, argumentant, tal afirmació en estreta relació amb l'antropologia sàlmica.

Els capítols finals, sobre espiritualitat i transcendència humanes, són la "cinereta" que dona sentit a les argumentacions anteriors. No podia ser d'altra manera, per bé que el llibre agafa el text dels Salms com a pal de paller de la seva exposició. Un adam a qui la ciència, malgrat la diversitat propositiva i a voltes contrària, ha ajudat a comprendre's i a conèixer-se millor. Sigui benvinguda aquesta mirada antropològica.

JAUME DURAN I NAVARRO

La dimensió humana. Neurons i salms
Editorial Claret, 2023, 304 pàg.

UN NOU LLINDAR

Designis de pau

"Jo sé quins són es meus designis sobre vosaltres —diu el Senyor— designis de pau i no de desgràcia: jo us donaré un futur i una esperança" (Jr 29,11). Com podem felicitar-nos en una època convulsa i de desgràcies? On descobrir aquest poble del qual parla Isaïes quan diu que ha vist una gran llum? (Is 9,1) i a qui hem de consolar i parlar amorosament? (Is 40,1-2); quina ruta hem d'obrir i quin camí hem d'aplanar? (Is 40,3; Mc 1,3); quins són aquests designis de Déu sobre nosaltres, designis de pau i no de desgràcia? I com reaccionar quan se'ns promet un futur i una esperança? (Jr 29,11); podem viure contents? (1Te 5,16). On és Déu en el conflicte d'Ucraïna i enmig de la catàstrofe humanitària a la terra de Jesús?

Així i tot, enmig de tantes preguntes, hem de trobar una resposta lluminosa que ens permeti felicitar-nos. Amb la felicitació, però, hi va la voluntat de canvi personal i estructural, un rebuig i denúncia del mal i l'esforç de fer pròpies les paraules d'Isaïes quan diu que "cap nació no empunyarà l'espasa contra una altra, ni s'entrenaran mai més a fer la guerra" (Is 2,4). Ens felicitem perquè aquest futur i aquesta esperança és Jesús, el Fill de Déu, que neix a Betlem, amb l'amor de Maria i Josep, els qui sofreixen el rebuig social i la immigració. El llit on han posat l'infant ha estat una menjadora, el primer altar i la primera custòdia que els ha mostrat als pobres, els únics que han acollit amb amor la notícia del seu naixement i han acudit de pressa a trobar-lo (cf. Lc 2,1-20). L'han descobert els nets de cor, els qui segons les benaurances "veuen Déu!" (Mt 5,8) i l'han vist. Que també a nosaltres se'ns concedeixi aquesta visió.

Serà Nadal! Felicitats!

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

SUBSCRIPCIONS ANUALS
EN CATALÀ O CASTELLÀCatalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de:

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya

Departament de la Presidència

Director: Òscar Martí Navarro**Consiliari:** Mn. Miquel Ramón Fuentes**Sotsdirectora:** Carme Munté Margalef**Redactors:** Miquel Àngel Codina, Macià

Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra

Lingüista: Montserrat Pibernat**Fotògraf:** Agustí Codinach**Col·laboradors d'aquesta setmana:**

Pilarín Bayés, Maria del Carme Bigorra,
Rosa Maria Boixareu, Agustí Borrell, Ama-
deu Carbó, Teresa Casillas, Juanjo Fernán-
dez, Bernat Folcrà, J. Víctor Gay, Antonio
Gil, Mercè Lajara, Jaume Mayoral, Norbert
Miracle, Ignasi Miranda, Glòria Monés,
Rodrigo Moreno, Francesc Nicolau, Joan
Pallarès-Personat, Armand Puig, Quique,
M. Josep Salvadó, Valentí Serra, Mercè Solé,
Sebastià Taltavull, Lluç Torcal

**Redacció, administració, publicitat i
promoció:**

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014

BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià**Administració:** Isabel Giralt

(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomar-

cals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon

industrial El Cementiri. Tel. 938 788

403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT

FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

ISSN català: 2938-2238

ISSN internet: 2938-2254

Les opinions expressades pels nos-
tres col·laboradors no reflecteixen
necessàriament la d'aquest setmanari

Agenda

Barcelona

ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ

El **diumenge 24 de desembre**, a les
18.00, cant de la Sibil·la amb Rosa M.
Ramírez; tot seguit, Missa del Gall i cant
de nades (c/ Consell de Cent, 293 -
Barcelona).

CATEDRAL

El **diumenge 24 de desembre**, a les
22.45, ofici de lectura i cant de la Sibil·la;
a les 24.00, Missa del Gall presidida pel
cardenal Joan Josep Omella; el **dilluns
25**, a les 10.00, ofici de laudes i missa
conventual.

MONESTIR DE PEDRALBES

El **dilluns 25 de desembre**, a les 12.00,
missa del dia; a les 19.00, vespres; el
dimarts 26, a les 19.00, vespres i missa.

BASÍLICA DE LA SAGRADA FAMÍLIA

El **dissabte 30 de desembre**, a les
20.00, eucaristia presidida pel cardenal
Joan Josep Omella, amb la renovació
del compromís matrimonial dels que
celebren 25, 50 o més anys de casats.MONESTIR DE SANT PERE DE LES
PUEL·LESEl **diumenge 31 de desembre**, a les
19.00, vetlla de cap d'any (c/ Anglú, 55
- Barcelona).

ORATORI DE SANT FELIP NERI

Fins al **divendres 2 de febrer** es pot vi-
sitar el pessebre clàssic al claustre de
l'oratori de Sant Felip Neri de Gràcia (c/
del Sol, 8 - Barcelona).

Girona

CATEDRAL

El **diumenge 24 de desembre**, a les
24.00, Missa del Gall; el **dilluns 25**, a
les 11.00, Missa de Nadal.

RUTA DE LA PAU

El **dimarts 26 de desembre**, a les 19.00,
sortida des de l'església parroquial de
Sant Cugat de Salt en direcció a Cal
Marquès (lectures, cants, testimonis i
xocolatada).

Sant Feliu de Llobregat

PASTORETS

El **dilluns 25 de desembre**, a les 20.00;
el **dissabte 30**, a les 18.00; i els **diu-
menges 7 i 14 de gener**, a les 18.00,
representació dels Pastorets al teatre
de l'Aliança Palmarenca de la Palma
de Cervelló.

Solsona

ANY JUBILAR BELLPUIG

El **dissabte 30 de desembre**, a les
19.30, celebració dels 400 anys de la
primera arribada del Crist de Bormio
a Bellpuig i 70 del seu retorn: missa en
honor al Sant Crist a l'església de Sant
Nicolau de Bellpuig.

CAMPANA

El poble de Granyena de Segarra orga-
nitza una campanya per restaurar una
campana del 1747 que es va trencar
per una gelada el 1941. Més informació:
campanyagranyena1747@gmail.com.

Tarragona

CATEDRAL

El **diumenge 24 de desembre**, a les
23.00, cant de la Sibil·la; a les 24.00,
Missa del Gall; el **dilluns 25**, a les 11.00,
ofici pontifical presidit per l'arquebis-
be Joan Planellas.

Terrassa

CATEDRAL

El **dilluns 25 de desembre**, a les 12.00,
Mons. Salvador Cristau presideix la
Missa de Nadal i imparteix la bene-
dicció apostòlica.

CONCERTS DE MARATA

El **divendres 29 de desembre**, a les
21.00, deu intèrprets *flautístics* per la
pau a la parròquia de Santa Coloma de
Marata (les Franqueses del Vallès).

Tortosa

CATEDRAL

El **diumenge 31 de desembre**, a les
12.00, missa de la Sagrada Família.PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL
PAPAPerquè les persones amb discapacitat
siguin al centre d'atenció de la societat
i que les institucions en promoguin la
inclusió

“És urgent mostrar la bellesa de l’antropologia cristiana”

**IGNASI MIRANDA
ROSA MARÍA JANÉ CHUECA**

El sacerdot valencià Óscar García Mulet, membre de la congregació Cooperadors de la Veritat, ha escrit el llibre *Crecer como niños, crecer como niñas. La maduración integral de la masculinidad y de la feminidad*. El llibre parteix de la idea que l'ésser humà és home o dona perquè així l'ha creat Déu, des del seu amor.

Com desenvolupa vostè aquest principi?

Des de la concepció, la persona és una realitat que es va desplegant i ens afecta la sexualitat en tots els nivells humans, des de la genètica, la morfologia, la psicologia... tot el que és l'ésser humà. La masculinitat i la feminitat és casa nostra, l'anomeno “tesor” i “perla” al llibre, glossant la paràbola evangèlica.

La mentalitat imperant, que es basa en el desig, com afecta la visió educativa?

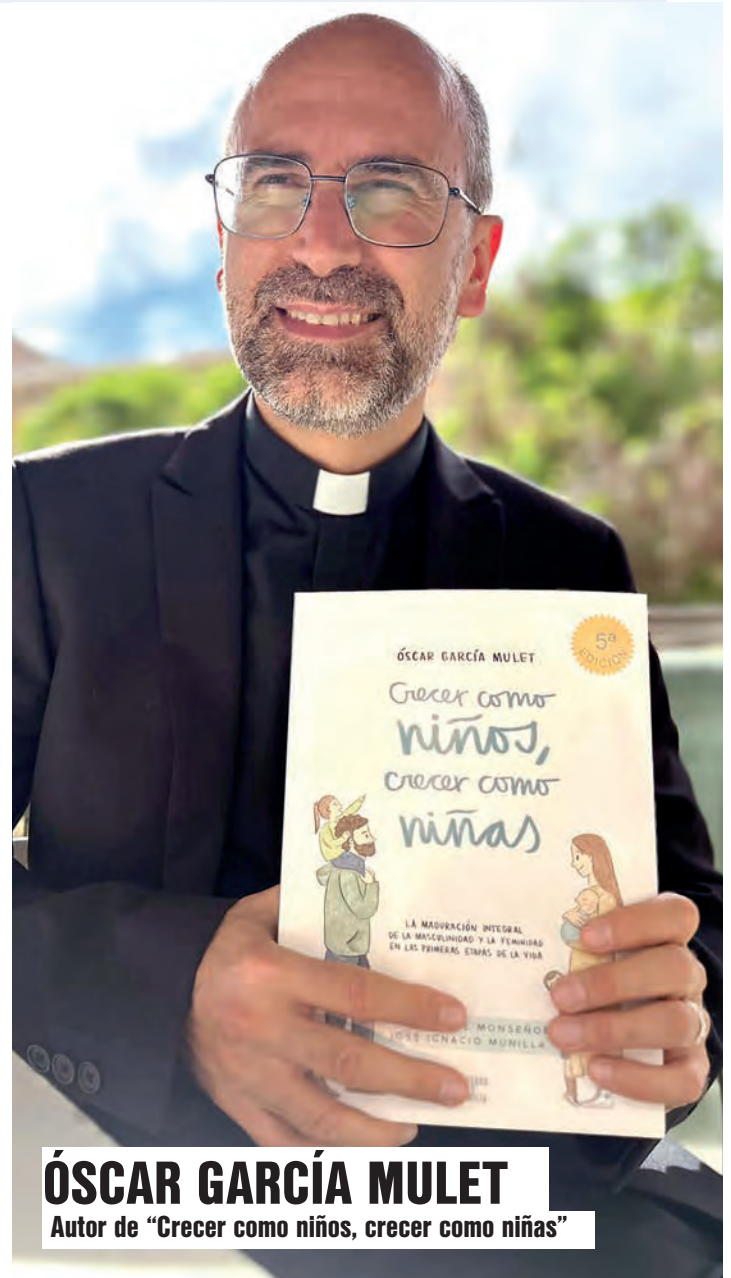
L'ambient educa, i moltíssim! Cal reconèixer que l'ambient cultural en el qual vivim ja no és binari. Veiem que hi ha un rebuig social a allò que significa límits, condicionants, el que s'interpreta com una manca de llibertat, perquè jo “tinc dret a decidir”. És urgent mostrar aquesta bellesa de l'antropologia cristiana i fer-ho sense complexos, perquè és una manera d'evangelitzar.

De quina manera es rebutja si li diuen que va en contra de la llibertat humana?

El plantejament és en positiu, no es tracta d'anar “contra”, sinó de veure el creixement de la persona en diferents dimensions i mostrar la bellesa de la realitat; veure que la identitat masculina i femenina s'assenti en fets objectius.

Vostè parla d'una violència que es practica sobre nens i nenes vulnerables davant del descobriment del seu sexe natural.

Jo soc educador, professor de Secundària, i des de fa anys veiem, a València, com la Conselleria d'Educació té com a eix transversal l'adoctrinament de gènere. És a dir, la violència, d'alguna manera, és aquesta pressió constant, gairebé obsessiva. També en les experiències dels pares que t'expliquen que a Primària es parla dels diferents tipus de família, que es neix unisex, que algú t'assigna el sexe, que anem a provar altres coses... i les conviccions dels pares, on són?

ÓSCAR GARCÍA MULET

Autor de “Crecer como niños, crecer como niñas”

Quines ferides pot tenir un nen, una nena, que es declara no binari?

A aquestes edats, davant d'una decisió d'un nen pel seu compte, convé mirar enrere. Per què un nen arriba a dir que és de l'altre sexe? L'ésser humà és un ésser relacional. Sant Joan Pau II parla del fet que la maduració de la masculinitat i la feminitat s'ha d'estudiar en clau relacional. Quina és la relació d'aquest nen amb el seu pare, amb la seva mare, amb els germans, amb ell mateix? Quines són les expectatives dels pares respecte del nen? Desitjaven abans de néixer que fos una nena en comptes d'un nen? Això marca, perquè el nen és com si fos de plastilina, és molt mal·leable i això cal tenir-ho en compte. Sovint, la disfòria cap al propi sexe està barrejada amb altres ferides, fenòmens que molts cops es tapen i no es tenen en compte perquè sembla que aquell és el tema prioritari.

ROCA,
100 ANYS
D'HISTÒRIA

més a la teva
botiga Roca
i a roca.es

Tota una vida junts formant part
de la vida de moltes famílies, tenint cura
de tu i dels teus.

Roca es projecta cap a un futur
cada vegada més net i confortable,
oferint-te els productes més innovadors,
per fer-te la vida més fàcil.

Ja hem començat a escriure un nou futur
amb tu, el futur comença ara.

Roca